

ปฐมบท

TIGER

มีบางอย่างใช้ผ้าขนหนูซับบนใบหน้าที่เต็มไปด้วยร่องรอยซ้ำบวมเบาๆ ส่ายหน้าเล็กน้อยต่อรอยฟกช้ำที่ต้องคอยซับให้เจ้าตัวมาตั้งแต่วัยเยาว์ กระทั่งตอนนี้อายุสามสิบสี่ปีเต็ม เพิ่งฉลองวันเกิดไปเมื่อต้นเดือนพร้อมกับพี่ชายฝาแฝด พอเดือนถัดมาก็พาใบหน้าและร่างกายซำๆ กลับมาบ้านหลังเสร็จสิ้นภารกิจลับ

โรเรนโซ่มองสีหน้าภรรยาด้วยความเข้าใจ สลับมองสีหน้าของบุตรชายและร่องรอยตามตัว เพิ่งทายาและพันด้วยผ้าก๊อซ ครั้งนี้ไม่หนักแต่เป็นอีกครั้งที่เขาในฐานะบิดารู้สึกเป็นกังวลในความบ้าดีเดือดเลือดร้อนหัวนุ่งใจเหลือเกินว่าสักวันลูกชายอาจไม่ใช่คดีแบบนี้ เขาควรทำอะไรให้เจ้าตัวยอมหยุด

“ไทเกอร์ พ่อว่าลูกควรหยุดได้แล้ว ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ เกรงว่า...”

“ความจริงครั้งนี้ผมตั้งใจจะไม่ทำ แต่...เขาขอร้อง”

“บอกเขาไปว่าลูกจะวางมือและจับธุรกิจอย่างเต็มตัว มันบ่อยาก
เกินไป สงสารแม่ของลูกบ้างสิ” แม่ภรรยาไม่พูด แต่โรเรนโซ่ทราบดีว่า
ทรรคิการ์ห่วงใยและมีความหนักใจ ทุกครั้งที่เจ้าลูกชายตัวร้ายเลื้อย
แหกคอกหายเงียบไป เธอมักกินอาหารได้น้อยกว่าปกติ

“ผมขอโทษครับที่ทำให้คุณแม่เป็นห่วงและกังวลเสมอ”

เอ่ยพลางจับมือมารดามาจูบ แล้วเอนกายลงนอนหนุนตัก ยิ้ม
ประจบประแจงกลบเกลื่อนความรู้สึกผิดในหัวใจ ทรรคิการ์เงยหน้าสบตา
กับสามียิ้มๆ นี่แหละคือไทเกอร์ เจ้าตัวชอบใช้ลูกอ่อนเพื่อตัดบท

“แม่คงต้องทำใจเหมือนที่ลีโอเคยบอก”

“เอาแบบพี่เขาบ้างสิลูก”

“โอ้คุณพ่อ ผมยังไม่อยากหาห่วงมาผูกคอเหมือนลีโอหรอกครับ”

“ไทเกอร์ยังไม่เจอใครถูกใจบ้างหรือลูก ไปอยู่ห้องงตั้งหลายปี
แล้ว”

“ผู้หญิงสวยน่ารักแบบคุณแม่หายากนี่ครับ”

“ช่างประจบเสี้ยวจริงลูกคนนี่” ทรรคิการ์ป้อนปากหัวเราะ ใช้มือลูบ
ศีรษะบุตรชายด้วยความรัก มองใบหน้าบวมซำที่เห็นจนชินชา

“แม่หวังว่าจะได้รับข่าวดีจากลูกบ้าง อยากเห็นเลื้อยร้ายมีครอบครัว”

“เรื่องทายาทมีลีโอแล้วไงครับ จากัวร์ก็เห็นว่าใกล้แล้วเหมือนกัน”

“สองคนนั้นแม่ไม่ห่วงหรอก จะเหลือก็แต่ลูกกับน้องอายุ”

“คุณแม่กับคุณพ่ออย่าเป็นกังวลเลยครับ ผมยังหวังความสดใส
ไม่อย่างมีภาระ”

“ผู้ชายเรา ตอนยังไม่มีความรักก็พูดแบบนี้ทุกคน พ่อจะคอยดูว่า
ผู้หญิงคนไหนจะมาปราบเลื้อยร้ายแบบลูก” โรเรนโซ่ยิ้มมุมปาก เพราะ
เมื่อก่อนตัวเองก็เคยเป็นแบบนี้ บทจะรักก็รักอย่างบ้าคลั่ง

“ไปดูหน้าหลานใหม่ลูก”

“ผมหน้ายับเยินแบบนี้ เกรงตัวเล็กจะตกใจสิครับ” ไทเกอร์ตอบ

มารดา เพราะตอนนี้ทายาทคนแรกทีลืมตาถูโลกพักอยู่ที่เกาะชิจิลี บ้านพักตากอากาศที่นั่นบรรยากาศดี ลีโอจึงให้ภรรยากับลูกและมารดา ของหญิงสาวพักที่นั่น ไว้สักสามเดือนจึงจะย้ายมาบ้านหลังใหญ่

“หลานน่าเกลียดน่าชังมาก ถ้าได้เห็นหลาน ไทเกอร์อาจอยากมีลูก เป็นของตัวเองแบบพี่เขานะจ๊ะ”

“ฉันไม่เห็นดีกว่าครับ จะได้ไม่อยากมี”

“ฟังพูดเข้า”

“ผมเห็นในคลิปครับ อีกร่างขึ้นไปสภาพนี้ แม่ของคุณชิมได้ ตกใจ คิดว่าผมเพิ่งผ่านสงครามโลกมา บรรยากาศอบอุ่นจะเสียหมดครับ คุณแม่”

“ไทเกอร์พูดถูกทูน่า ไปสภาพนี้แตกตื่นกันพอดี”

“หวังว่าครั้งหน้าไทเกอร์จะมาในสภาพที่ดีกว่านี้”

“คุณแม่...” แม่จะเป็นเลิ่ร้าย แต่ในขณะที่เดียวกันไทเกอร์ผู้โลดโผน ก็เป็นเลิ่ที่อ่อน ชอบอ่อนมาตั้งแต่เด็กตามประสาลูกคนเล็ก

“ทำให้พ่อแม่ไม่สบายใจมันเป็นบาปนะไอ้ตัวร้าย” โรเรนโซ่บอก น้ำเสียงหยอกล้อมากกว่าจะจริงจัง เรื่องห้ามปรามกันคิดว่าอย่างไรก็คง ห้ามไม่ได้จนกว่าเจ้าตัวคิดจะวางมือเอง

“ผมชอบแหกคอกครับ”

“แบบนี้ทุกที แล้วงานที่ส่งงกับมาเก่าไม่มีปัญหาใช่ไหมจ๊ะ”

“ขึ้นชื่อว่าธุรกิจ มีปัญหาตลอดเวลาครับคุณแม่ แต่ผมจัดการได้”

ปัญหาที่เยอะสุดก็คือปัญหาของผลประโยชน์กับความยิ่งใหญ่ ใครต่างอยากขึ้นมายืนจุดสูงสุดอยู่เหนือผู้อื่น ไทเกอร์ไม่อยากเห็นอกว่า แต่การต่ำทาก็เป็นปัญหาเช่นกัน สมัยนี้มันอยู่ที่การวางแผนงาน และ มันช่วยไม่ได้จริงๆ ที่กาสิโนของเขาเป็นอันดับหนึ่งเกินหน้าเกินตา เจ้าถิ่น

“เชื่่มือไอ้ตัวร้ายเถอะทูน่า”

“น้องก็อยากเชื่อนะคะพี่โรม แต่ดูสภาพตัวร้ายของพี่โรมลึศะ
บาดเจ็บตลอดทุกครั้งทีกลับมาบ้าน ธุรกิจของเราไม่เท่าไร แต่...”

“ผมขอเวลาสักพักครับคุณแม่”

“ต้องนานแค่ไหนล่ะ ความจริงแม่ไม่อยากจะเร่งรัดหรือบังคับ เพราะ
ไทเกอร์ไม่เคยบังคับได้สักครั้ง แต่แม่คงทำได้แค่เตือนให้ไทเกอร์รู้จัก
รักชีวิตตัวเองบ้าง” ชายหนุ่มรวบมือมารดาสองข้างมาจูบ ส่งสายตา
หวานเชื่อมอดอดอันจนผู้เป็นพ่อที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ต้องกระแอมกระไอ

“พอได้แล้วไทเกอร์ อย่าหวานกับเมียของพ่อให้มันมากนัก”

“เมียพ่อ แต่เป็นแม่ผมนะครับ”

“อยากหุนตักผู้หญิงนานๆ ก็มีเมียให้มันเป็นตัวเป็นตนสิ และ
พวกที่ตกเป็นข่าวก็เพลาๆ ลงบ้าง”

“นี่ก็เพลาแล้วนะครับ ตั้งแต่ผมไปอยู่ฮ่องกง ข่าวที่ยุโรปก็ซาลงไป
เยอะ”

“แต่แม่ได้ข่าวว่าคู่แข่งคนล่าสุดของลูกเดินทางไปหาถึงฮ่องกง”

“ทรรคิการ์เอ่ยอย่างรู้ทัน เจ้าตัวรีบลูกนั่งแล้วหอมแก้มมารดา
พอดใหญ่”

“เธอไปหาผมเองครับ ผมไม่ได้ให้ไป”

“เอาเถอะ แม่คงเตือนไม่ได้ นิสัยผู้ชาย” คำว่านิสัยผู้ชายทำเอา
เลื้อร้ายนอกคอกต้องรีบโอบกอดซบหน้ากับอกอุ่นๆ ของมารดา

“ผมให้เกียรติผู้หญิงเสมอครับคุณแม่ แต่บางครั้งผมก็ฝืน
ธรรมชาติไม่ได้”

“ป้องกันให้ดีล่ะ”

“ผมไม่หลุดแน่นอนครับคุณพ่อ” ตอบบิดาพลางยกคิ้วมาดกวน
เล็กๆ ในแบบที่ชอบทำเสมอ

“แล้วจะมาอยู่กี่วันล่ะ”

“มะรืนก็กลับแล้วครับ แล้วผม...ก็จะไปเมืองไทยด้วย”

“ไปเมืองไทยหรือจ๊ะ แบบนี้ก็ไปหาคุณตาคุณยายด้วยสิ”

“ครับว่าจะแวะไปหาพวกท่าน แล้วก็กลับมาทำงานที่กรุงเทพฯ เรื่องที่ผมเคยบอกคุณพ่อน่ะครับ” ประโยคท้ายหันมาพูดกับบิดา

“เรื่องอะไรกันหรือคะ” ทรรคิการ์หันมาถามสามี

“ที่เราจะร่วมลงทุนโครงการรีสอร์ทหรูที่จังหวัดภูเก็ต”

“ไม่มีกาลีโนไซ้ไหมคะ”

“ไม่ครับคุณแม่ เพราะเมืองไทยกาลีโนถือเป็นเรื่องผิดกฎหมาย เพียงแต่ทำเลที่นั่นค่อนข้างน่าสนใจ”

“ลูกเคยบินไปดูมาแล้วหรือยัง”

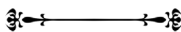
“ครับ บินไปเมื่อเดือนก่อน ที่สวยเขียวครับ แต่ก็แพงมาก ผมให้ทีมของเราตรวจสอบเรื่องเอกสารสิทธิ์อยู่ครับ ไม่อยากให้เกิดพลาด”

“ดีจ๊ะ เราต้องรอบคอบให้มาก”

“เพราะผมได้ดีเอ็นเอตี้ๆ จากคุณพ่อคุณแม่ไงครับ” เรื่องประจบเอาใจแล้วละก็ ไม่มีใครเกินไทเกอร์กับน้องชาย สองคนนี้บางครั้งเหมือนเด็ก แต่ในบางบุคลิกก็เหมือนผู้ใหญ่

“เดี๋ยวแม่เข้าครัวดีกว่า จะได้เตรียมทำอาหารเย็น”

“ผมช่วยครับ”

ฝนที่ตกกระหน้าหลงมาดูจฟ้ารั้วไม่มีที่ท่าจะขาดเม็ด ไทเกอร์ กอดอกมองฝ่าความมืดอย่างไร้จุดหมาย สายฝนสาดกระจายเข้าหา หน้าต่างกระจกแบบกันกระสุน พลันนั้นดวงตาคู่คมก็เพ่งมองเพื่อให้เห็น เมื่อเห็นเงาตะคุ่มๆ เดินไซ้ซัดไซ้เซเข้ามายังบริเวณรั้วบ้านสูงชันซึ่งมี บ้อมยามตั้งอยู่ จากตรงนั้นเห็นไม้ซัดนั้ก จึงเดินไปคว่ำกล้องส่องทางไกล เพื่อเพ่งมองอีกครั้ง

ทั้งที่เพิ่งเดินทางกลับมาจากยุโรป แต่พยัคฆ์ร้ายร้ายอดสงสัยไม่ได้ ว่าคนที่เดินมานั้นเป็นหญิงหรือชาย ดูเหมือน รปภ. ก็ไม่กล้าตัดสินใจ

เจ้าตัวจึงวิ่งเร็วๆ ลงมาจากชั้นบน

“คุณไทเกอร์จะไปไหนครับ”

“ฉันเห็นใครป่วนเป็ยนอยู่หน้าบ้าน”

“แต่ตอนนี้ฝนตกไม่ต้องไปดูหรอกครับ ผมไปดูให้เอง”

“ไม่เป็นไร แค่ฝน”

เอ่ยน้ำเสียงไม่ยี่หระ วิ่งฝ่าออกไปโดยมีเว่ยวิ่งตามไปติดๆ การ์ดหันมองหน้ากัน ก่อนวิ่งตามเจ้านายไปอีกสามคน ชายหนุ่มตะโกนเรียกปรภ. ให้เปิดประตู พอประตูบานใหญ่เปิดออก ชายหนุ่มก็วิ่งไปตั้งร่างที่ลุ่มฟูอยู่หน้าประตูบ้าน ใบหน้าชะมุกชะมอม

“ผู้หญิง!”

“เรียกรถพยาบาลไหมครับ”

“ไม่ต้อง เธอยังหายใจอยู่ เปิดห้องรับรองสิ” โดยไม่เสียเวลาคิด ไทเกอร์อุ้มร่างอันไร้สติเข้าสู่วงแขนพาเข้ามาในบ้าน ตรงไปยังห้องรับรองซึ่งอยู่อีกฝั่งของบ้าน ให้แม่บ้านเข้ามาเปลี่ยนเสื้อผ้าและเช็ดตัวให้

ไทเกอร์มองใบหน้าซีดๆ อันเกิดจากการตากฝนนานเกินไป ปราศจากเครื่องสำอาง หมดจดีใสสะอาด ใบหน้าเจ้าหล่อนอ่อนใสเหมือนเด็ก ๆ

“เฝ้าไว้ ถ้าหล่อนฟื้นเมื่อไรไปตามฉันด้วย”

“คะคุณไทเกอร์” แม่บ้านวัยกลางคนรับคำ ชายหนุ่มเดินออกจากห้อง พลังหันมองนาฬิกาบนฝาผนังซึ่งเป็นเวลาสองทุ่มตรง

“ผมพบความเคลื่อนไหวแปลกๆ นะครับ”

“ฉันรู้น่าเว่ย อย่าลืมนี่ว่าฉันเป็นใคร” เรื่องการข่าวไทเกอร์แม่นยำเสมอ หรือถ้าผิดพลาดมันก็น้อยที่สุด เขาไม่เชื่อใครนอกจากค้นหาคำตอบด้วยตัวเอง

“ครับ เรื่องผู้หญิงในห้อง ผมว่าเพื่อความปลอดภัย ถ้าพินให้เธอออกจากบ้านเถอะครับ”

“ขอบใจที่ห่วง”

มันน่าแปลกที่เขาไม่รู้สึกลอยๆ ปล่อยให้ตัวเองไป อยากพาตัวมาไว้ข้างกายทั้งที่เพิ่งเห็นหน้า มันเป็นเรื่องบ้าบอสิ้นดี สวยหรือก็ไม่ หน้าซีดอย่างกับไก่ต้ม มีอะไรน่าสนใจกัน

ชายหนุ่มเดินเข้าห้องทำงานที่อยู่ชั้นบน เปิดคอมพิวเตอร์เพื่อหาข้อมูล กระเป๋าหนังสือดำที่เจ้าหล่อนสะพายมาด้วยถูกรื้อค้นเพื่อหาวัตถุต้องสงสัย เขาเปิดหน้าพาสปอร์ตแล้วตรวจค้นประวัติ การสืบสวนหรือแฮกระบบต่างๆ เป็นความถนัดของไทยเกอร์อยู่แล้ว

“หล่อนเป็นคนไทยจริงๆ”

“ครับ แล้ว...”

“แม่เป็นคนไทย ส่วนพ่อก็เป็นคนไทยเหมือนกัน เข้ามาทำงานที่ฮ่องกงได้ห้าเดือนเศษ”

“คุณไทยเกอร์สงสัยหรือครับ”

“ฉันมีสิทธิ์สงสัยคนที่ไม่น่าไว้ใจทุกคนไม่ใช่หรือเว้ย มาอยู่ถิ่นคนอื่นยังต้องระวัง บนโลกนี้ไม่มีเรื่องบังเอิญสำหรับฉัน” รอยยิ้มร้ายกาจจุดบนมุมปากได้รูป ประวัติคร่าวๆ รู้แล้ว คราวนี้รอเพียงให้เจ้าตัวต้นขึ้นมา จะได้อีกกันว่ามีความจริงหรือความลวงอะไรซ่อนอยู่

ก็อก ก็อก

“คุณไทยเกอร์คะ เธอรู้สึกลัวแล้วค่ะ”

“ขอบใจ ฉันจะไปเดี๋ยวนี้ ตื่นไวกว่าที่คิด”

ร่างสูงเดินเร็วๆ ไปยังห้องพักของหญิงสาวผู้ไม่มีที่มาที่ไป มือหนาจับลูกบิด ก่อนหันกลับมาแล้วส่งสายตาทาบอย่างให้คนของตัวเองรออยู่ด้านนอก

ดวงตากลมโตขยับมองรอบกาย มองผนังห้องสวยงาม มองเตียงนอนหนานุ่มแสนกว้างใหญ่กว่าเตียงที่บ้านหลายเท่านี้ เสียงเปิด

ประตู่ทำให้หญิงสาวขยับตัวจะลุกขึ้น แต่เพราะเธอมีไข้เล็กน้อย แอ้มยัง
อิดโรยกับสิ่งที่เผชิญมา จึงรู้สึกมึนและหนักหัว

“นอนลงก่อน เธอไม่สบาย สาวน้อย” น้ำเสียงห้าวทุ้มเจือด้วยความ
ความเอ็นดู ยิ้มมุมปากเมื่อสาวเจ้าเงยหน้าสบตา เธอถึงกับตกตะลึงและ
เบิกตากว้าง ในวงการธุรกิจในช่วงงงข้ามฝั่งไปถึงมาเก่า ใครบ้างเล่า
ไม่รู้จักผู้ชายหน้าก๊ากคนนี้ ดวงตาสีเทาแวววับของเขามันทำให้เธอขยาด
จนอยากหนี

“คุณ...”

“ผมไทเกอร์ จู่ๆ ก็มีผู้หญิงมานอนพบน้าบ้าน ครั้งจะไม่ดูดำดูดี
ก็กระไรอยู่” เอ่ยพลางลดกายนั่งลงบนเตียง ยกมืออังหน้าผาก สาวเจ้า
สะบัดตัวหนี

“จริงเท็จ?”

“เปล่าค่ะ ฉันเป็นผู้หญิง คุณเป็นผู้ชาย ไม่เหมาะ เราไม่ได้รู้จักกัน”
“ตอนนี้ก็รู้จักแล้วไง เธอชื่ออะไรสาวน้อย”

“คงไม่จำเป็นกระมังคะ คือฉันอยากไปจากที่นี่”

“ร่างกายยำแย่ยังจะอวดเก่ง ตัวก็เล็กแค่นี้ ข้างนอกฝนตกหนัก
เห็นว่ามีพายุเข้าช่องกง คงตกติดต่อกันแบบนี้สักวันสองวัน” เจ้าของบ้าน
พูดเรื่อยๆ หันมองเม็ดฝนนอกหน้าต่าง ก่อนเดินไปรูดม่านปิด เพราะ
แสงฟ้าแลบสาดส่องเข้ามาอาจทำให้เจ้าหล่อนนอนไม่สบาย

“คุณช่วยฉันเหรอคะ”

“ใช่ ชื่องใจอะไรหรือ”

ภักทราวดี พงษ์รติ หรือจะกล้าชื่องใจ เพียงแต่แปลกใจว่าคนระดับ
เขาจำเป็นต้องยื่นมือช่วยเหลือคนแบบเธอด้วยหรือ ไหนใครๆ บอกว่า
เขาเป็นมาเฟียหน้าก๊าก เป็นนายร้ายที่ใครอยากโค่นล้ม เป็นนายร้ายไร้หัวใจ
และเลือดเย็น

“ปะ...เปล่าค่ะ”

“เธอชื่ออะไร”

“ฉัน...ผักกาดค่ะ”

“ว่าไงนะ ผักกาด ให้ตายเหอะ ชื่อบนโลกเยอะเยาะ ดันชื่อผัก!”

คนตัวใหญ่หัวเราะในลำคอกับชื่ออันแปลกประหลาด ใครนะช่างตั้งชื่อให้หล่อน อยากรู้จริงๆ พ่อแม่หล่อนคิดอย่างไรถึงตั้งชื่อลูกแบบนี้ ไม่ได้มีความไพเราะเอาเสียเลย

“ผักกาดค่ะ ไม่ใช่ผัก กรุณาเรียกให้ถูกต้องด้วย และไม่มีอะไรน่าขำสักนิด”

“ไม่รู้หรือว่าชื่อตัวเองตลกมาก”

“ไม่ค่ะ มันเพราะมาก อย่างน้อยก็ไม่ซ้ำใคร” สาวเจ้าแหม่ปากดวงตาขุ่นขวางไม่พอใจ ไทเกอร์จูดรอยยิ้ม เอื้อมมือจะแตะอังหน้าผาก แต่สาวเจ้าถอยหนีไปด้านหลังและมองมาอย่างไม่ไว้ใจ

“คุณจะทำอะไร”

“เห็นเถียงไม่หยุด คิดว่าอาการน่าจะดีขึ้น”

“ฉันไม่ตายง่ายๆ หรอกค่ะ” ตอบเสียงหัวนจัด พยายามข่มความกลัว เธอรู้ว่าเขาน่ากลัวเพียงใด นี่สินะอาณาจักรการ์เซียกรุ๊ปที่ยิ่งใหญ่จนแผ่อำนาจมาয়เอเชีย

“ดี เข้มแข็ง อึดทน” ไทเกอร์เปิดรอยยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่ทำเอาหัวใจของภรรยาดีตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม เขามองคนเจ็บด้วยสายตาดูจ้วงแบบนี้ได้อย่างไร สาวเจ้ารีบดึงผ้าห่มปกปิดจนถึงคอ อ่า...เกือบลืมนั่นแหละว่า เขาเป็นเสื่อผู้หญิง

ไทเกอร์กำลังขบคิด มองสตรีตรงหน้าอย่างพินิจพิจารณา หล่อนพูดภาษาอังกฤษเก่ง จากที่ตรวจสอบข้อมูลตามพาสปอร์ตในกระเป๋า หล่อนเป็นคนไทย แต่ที่เขาอยากรู้คือหล่อนเดินมาถึงหน้าประตูบ้านเขาได้อย่างไร ทำทางเหมือนโดนวิ่งไล่มาด้วย แต่ไอ้พวกที่ไล่เธอมันหยุดเมื่อถึงหน้าบ้านของเขา

“เธอเป็นคนไทย”

“คุณรู้ได้ยังไงคะ”

“ที่นี่คือที่ไหน เธอน่าจะรู้ดี สาวน้อย”

“ฉันลืมนว่าคุณคือนักธุรกิจที่มาลงทุนด้วยมูลค่าเม็ดเงินมหาศาล และได้ผลตอบแทนกลับไปมากมายเช่นกัน” นั่นคือสิ่งที่หญิงสาวทราบเกี่ยวกับตัวของเขา

“แกงนี้”

“ฉันไม่ได้โง่ไหนคะ”

“มาทำอะไรที่ย่างกุ้ง อย่าบอกว่ามาเที่ยว หรือว่า...มาทำงาน”

ไทเกอร์เกือบหลุดปากถามไปว่าเจ้าหล่อนทำงานกลางคืนหรือเปล่า ทำไมไม่เพียงคิดว่าหล่อนทำงานกลางวัน ความหงุดหงิดโมโหก็แสดงตัวออกมาทางแววตากร้าวกระด้าง

“ค่ะ ฉันทำงาน เอ่อ...ในไนต์คลับแห่งหนึ่ง แล้ว...เผอิญเอ่อ... มีลูกค้าลวนลาม เขาส่งคนตามฉัน”

“เธอเลยหนีวิ่งเตลิดจนมาถึงหน้าบ้านของฉัน” วายร้ายหรือตาเล็กก็ถามเหมือนไม่อยากจะเชื่อคำบอกเล่าของหญิงสาวเท่าใดนัก

“ประมาณนั้น ตอนนี้อากาศฉันดีแล้ว ฉันจะกลับค่ะ”

“ข้างนอกฝนตก นอนพักที่นี่ไปก่อน” หล่อนเล่ามาแต่นี้ทำไมเขาต้องเห็นอกเห็นใจสงสาร หล่อนหนีไอ้พวกที่นกระหาย และหล่อนจะรู้ไหม ว่ากำลังเจอคนที่เห็นกระหายยิ่งกว่า

“ไม่ตีกระมังคะ แต่อย่างไรก็ขอบคุณที่ช่วยเหลือ” ภรรยาดีหรือตา มองอีกฝ่าย เขาเงยหน้าสบตา หรือตาเหมือนจะหาพิรุณอันชวนสงสัย

“พักอยู่กับใคร”

“คนเดียวค่ะ”

“มาทำงานคนเดียวเนี่ยนะ”

“มาทำกับคนรู้จักค่ะ มามาซังหลิวเงิน”

ชื่อที่หลุดจากปากของภทราวดีทำให้คนฟังครางในลำคอ หลิวเงินใครบ้างไม่รู้จัก หล่อนดูแลคลับและบาร์ในโรงแรมแห่งหนึ่ง เป็นคลับที่มีชื่อเสียงระดับแนวหน้า มีลูกค้าเป็นนักธุรกิจชื่อดังมากมายหลายสัญชาติ ไม่แปลกหากหล่อนจะทำงานที่นั่น

“เป็นนักร้อง เด็กเสิร์ฟ นักเต้น หรือว่า...”

“ฉันทำงานฝ่ายบัญชีค่ะ อยู่ด้านใน เอิญวันนี้พนักงานขาดฉันเลยมาช่วยหน้างาน”

“เลยเจอดีเข้าไป ไม่น่าเชื่อ” มันเหลือเชื่อด้วยซ้ำ เพราะเขาดูประวัติหล่อนแล้ว อายุแค่ยี่สิบสาม หน้าตาก็เด็กมาก ไม่น่าเชื่อว่าจะทำงานบัญชี

“ชีวิตคนปากกัดตีนถีบก็แบบนี้ละค่ะ ต้องทน”

“เมืองไทยมีงานมากมาย ทำไมเลือกมาฮ่องกง ผู้หญิงตัวคนเดียวรู้ไหมว่ามันอันตราย” คำพูดตำหนิแบบดูๆ อยู่ในที่

“ที่นี่ได้เงินเดือนเยอะกว่าค่ะ”

“แล้วรู้จักกับมาฆ่ามาได้ยังไง รายนั่นเป็นคนฮ่องกงโดยแท้”

“เอ่อ...บังเอิญค่ะ ฉันพักอยู่ที่ห้องพักใกล้ๆ เธอเลยชวนมาทำงานด้วย”

“น่าแปลก”

“ไม่เห็นแปลกเลยค่ะ”

“จะต้องเถียงให้ได้ทุกเรื่อง หนึ่งฟังดีๆ เป็นหรือเปล่า” ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมไทเกอร์ถึงรู้สึกว่ที่เธอเล่ามาทั้งหมดนั้นมันคือละครหนึ่งฉาก แววดาหล่อนลูกลึกลูกลน โอเคว่าอาจมีส่วนจริง แต่เขามั่นใจเกินร้อยละเก้าหล่อนพูดไม่หมด

“ค่ะ หนึ่งอยู่”

ให้ตายสิยายפקกาด นี่หล่อนทำไมต้องเอานิสัยบ้าๆ แบบนี้มาใช้ด้วย อย่าลืมน่าทุกอย่างนี้มันถูกวางหมากไว้อยู่แล้ว

“รู้ไหม สิ่งไ้ไทเกอร์คนนี้ไม่ชอบที่สุดก็คือการโกหก”

“ไม่มีใครชอบคนโกหกหรือคะ”

“เรื่องที่เล่ามาความจริงแค่ไหนเชียวะ”

“แล้วแต่คุณจะคิด ฉันไม่ได้ขอร้องให้คุณเชื่ออะคะมิสเตอร์”

“เรียกผมว่าไทเกอร์ ผมชอบให้คนเรียกชื่อมากกว่าจะเรียกด้วย
ถ้อยคำห่างเหินแบบนั้น ฟังแล้วไม่รื่นหูเอาเสียเลย” เอ่ยพลางขยับเข้ามา
ใกล้ ชอบที่ได้มองเห็นหน้าตานั้น หล่อนมีบางอย่างที่ทำให้เขารู้สึกว่าหล่อน
ลึกซึ้งจนน่าค้นหา มีความจริงถูกปกปิดไว้ เขาควรทำอย่างไรกับผู้หญิง
ตัวเล็กคนนี้ดี

“พรงี้เข้าฉันกลับได้ใช่ไหมคะ”

“หรือว่าอยากอยู่ต่อ” เจ้าของบ้านเลิกคิ้วยิ้มๆ บางที...เขาควร
หาเรื่องให้เจ้าหล่อนอยู่ที่นี่ บางที...เขาควรลองเสี่ยงกับความจริงที่อยากรู้

“ฉันมีข้อเสนอให้เธอ สาวน้อย ไม่สิผักกาด อยู่ที่นี่ไหม ทำงาน
เป็นแม่บ้านคอยดูแลเสื้อผ้าหน้าผมให้ฉัน รับรองเงินดี ฉันกำลังหาแม่บ้าน
พอดีเลย”

คนฟังตาโต แววตาดีใจฉายชัดปิดไม่มิด ก่อนจะรีบปรับเปลี่ยน
ให้เป็นปกติ แนนอน พยัคฆ์วายร้ายทันได้เห็นแววตาระรื่นดีใจเมื่อครู่นี้

“ได้หรือคะ คุณจะจ้างฉันหรือ แพงหรือเปล่านั้น”

“เท่าไรดี ไหนรองเรียกค่าตัวมาซิ”

“ค่าจ้างคะ ไม่ใช่ค่าตัว” สาวเจ้าอธิบายให้ถูกต้อง เธอกลัว แต่เธอ
ก็จำเป็นต้องอยู่ในถ้ำเสือให้ได้ บางคำพูดของใครบางคนยังก้องเต็มสองหู

“โทษที บังเอิญฉันชินกับคำว่าค่าตัวมากไปหน่อย” แววตาของ
เสือร้ายวาววับ เขาเป็นประเภทที่ว่าตาต่อตาฟันต่อฟัน อารมณ์ร้อนดุดัน
ไม่เคยปรานี ใครที่กล้าหาเรื่องก่อน ชายหนุ่มไม่เคยปล่อย

ภทราวดีพยายามปราบความตื่นเต้นที่มันเป็นข้อเสียเดียวของตน
ใช้ เธอเคยเห็นเขาหลายครั้ง แต่ไม่เคยเผชิญหน้ากัน เขาใช้บริการลับ
ของมาฆ่าชิงหลิวเงินบ่อยๆ เป็นลูกค้าวิไอพี และเขาเองก็เป็นที่หมายหัว

ของกลุ่มแก๊งต่างๆ

“มองฉันแบบนี้ มีอะไรสงสัยหรือפקกาด”

“เปล่าค่ะ เจ้านาย”

“แสดงว่าเธอยอมรับทำงานอยู่ที่นี้ใช่ใหม”

หญิงสาวไม่ตอบ แต่พยกหน้าค้อมศีรษะ พอก้มหน้าเท่านั้น รอยยิ้มบางอย่างก็ปรากฏบนใบหน้าอ่อนใสเหมือนเด็ก

“พຽงนี้ถ้าอาการดีขึ้น ฉันจะให้แม่บ้านเป็นคนบอกว่าต้องทำอะไรบ้าง”

“ได้ค่ะ ยินดีที่สุดค่ะเจ้านาย”

“เรียกฉันว่าไทเกอร์ ฉันชอบแบบนี้”

“แต่ว่าคุณคือ...”

“สิ่งอะไรก็ตาม สว่นน้อย ว่าแต่...เธอไม่มีคนรักใช่ใหม”

อิม...ก็แค่อยากรู้ แค่ถามดู ไม่ได้มีผลอะไรต่อพยัคฆ์ร้ายจริงๆ นะ แต่...ทำไมร่างกายไ้ร่่มฝ้ามถึงตื่นตัว บ้าซะมัด เขาต้องไม่เคลมหล่อนสิ หล่อนเป็นเด็กในปกครอง ไม่ใช่ผู้หญิงอย่างว่ ไทเกอร์ เตือนตัวเอง

“ไม่มีค่ะ”

“โอเค งั้นก็พักผอน พຽงนี้ค่อยว่ากันใหม่”

“ฉันต้องไปยื่นเรื่องลาออกจากที่ทำงานเก่า หวังว่าคุณจะอนุญาตนะค่ะ”

“ไม่ต้อง แค่โทรไปก็พอ จะพักห้องนี้ใหม”

“มิได้ค่ะ ห้องนี้ใหญ่เกินไป ไม่เหมาะกับคนรับใช้อย่างฉัน”

“แล้วจะไม่ถามหรือว่าฉันให้ค่าจ้างเท่าไรต่อเดือน”

“ไม่ค่ะ ฉันคิดว่าคุณคงไม่ใจร้ายใจดำ”

“เข้าใจพุดนะเรา” นี้หล่อนกำลังต้องการทดสอบเขาใช่ใหม แน่นอน เขาก็ทดสอบหล่อนเช่นกัน บอกเลยอืหนู ถ้าคิดจะมาแบบไม่ซื่อตรง

แล้วละก็ สาบานเลยว่าไอ้ไทเกอร์คนนี้จะขี้ห่อนไม่ให้เหลือซาก แต่ถ้า
มาดีเขาก็จะถนอมห่อน

“ขอบคุณที่เมตตาฉันนะคะคุณไทเกอร์”

“ถ้าซื้อสัตย์เธอจะอยู่ได้นาน แต่ถ้าทรยศ แม้ซากก็จะไม่เหลือ
มันคือวิถีของพยัคฆ์ร้ายฆ่าได้แต่หยามไม่ได้”

นั่นคือคำพูดสุดท้ายชนชนหัวลูกที่เจ้าของบ้านทั้งไว้ ดวงตาสีเทา
กระด้างคมกล้าคุณนั้นยังฝังติดในสมอง ภัทราวดีลอบกลืนน้ำลายเหนียวๆ
ลงคอ หลับตาลง สูดลมหายใจเข้าปอดเรียกพลังใจตัวเองหลายครั้ง
เดินเข้ามาในถ้ำเสือ เธอตัดสินใจแล้วจะถอยไม่ได้เด็ดขาด

บทที่ 1

เพราะเธอมากับฝน

หลังกินยาตอนเจ้าของบ้านเดินออกไป ภัทราวดีก็หลับเป็นตาย ชนิดที่ว่าไม่รู้สึกรู้ตัว เปลือกตาบางใสเปิดขึ้นกลอกมองรอบกาย พบสตรีร่างท้วมกำลังจัดแจกันดอกไม้อยู่ กลิ่นอาหารลอยเข้ามาจนน้ำย่อยในกระเพาะทำงานหนัก หญิงสาวรีบตีตกลูกนั่งอย่างรวดเร็ว

“ตื่นแล้วหรือคะคุณ”

“เอ่อ คุณป้าคือ”

“ฉันเป็นแม่บ้านค่ะ ชื่อชิวค่ะ เรียกสั้นๆ ง่ายๆ”

“คะคุณป้า ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ หนูชื่อผักกาดค่ะ” ตอบเสียงเบา พलगสงยิ้มเป็นมิตรให้ ฝ่ายนั้นยิ้มอ่อนโยน แสดงไมตรีจิต แบบนี้ค่อยยังชั่ว

“อาการดีขึ้นแล้วใช่ไหมคะ เมื่อคืนคุณดูซีดจนน่าห่วงใจ ตอนคุณไทเกอร์อุ้มคุณเข้ามาในบ้านป้ายังตกใจเลยนะคะ”

ภัทราวดีเข้าใจดี เพราะตอนนั้นเธอไม่ได้สลบ รับรู้ถึงสัมผัสที่

อีกฝ่ายพาเข้ามาในบ้าน มันสวนทางกับชื่อเสียงของเขาที่เคยได้ยืมมา
ความจริงเขาไม่จำเป็นต้องสนใจผู้หญิงแบบเธอด้วยซ้ำ

“แล้วตอนนี้คุณไทเกอร์ไปไหนแล้วคะ”

“ไปทำงานคะ เข้ามาดูคุณแล้วก็ออกไป”

“เอ่อ ไปกาสิโน?”

“ใช่ค่ะ เรากำลังจะปรับปรุงสาขาที่มาเก่าให้ใหญ่ขึ้น เดี่ยวค่าๆ
คุณไทเกอร์ก็กลับ ต้องการอะไรไหมคะ เสื้อผ้าป่าเตรียมไว้ให้แล้ว
จะอาบน้ำก่อนก็ได้ แล้วมากินโจ๊ก”

“ป่าเอามาให้ฉันหรอคะ”

“ใช่ค่ะ คุณไทเกอร์สั่งไว้ให้ดูแลคุณเต็มที่”

ทำไมเขาต้องมาดูแลเราดีๆ ด้วย ไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย
แล้วเหมือนนี่อะไรขึ้นมาได้ หญิงสาวกวาดตามองหากระเป่าถือของ
ตัวเองที่นำมาด้วย

“ป่าเห็นกระเป่าหนังของฉันใหม่คะ ใบบล็อกๆ”

“คงอยู่ในห้องคุณไทเกอร์ค่ะ คุณไทเกอร์นำไปด้วย”

“ไปเอาเดี๋ยวนี้ไม่ได้หรอคะ”

“ไม่ค่ะ ห้องคุณไทเกอร์มีรหัสส่วนตัว แล้วก็ไม่มีใครกล้ายุ่ง
แม้แต่ชั้นบนคนที่จะขึ้นมาได้มีแค่ป่ากับคุณเว่ย มือขวาของคุณไทเกอร์
เท่านั้นหรอคะ” คนฟังพยักหน้าเบาๆ เขาเป็นนายร้อยที่ใครๆ หมายถึง
ต้องรอบคอบเป็นธรรมดา กระเป่าของเธอคงถูกนำไปตรวจสอบ โชคดี
ที่รอบคอบ ไม่อย่างนั้น...

“อาบน้ำหรอคะ”

“ค่ะ ไปเดี๋ยวนี้แล้ว” สาวเจ้าหลุดจากภวังค์ รีบลุกจากเตียงคว้า
ผ้าขนหนูและเสื้อผ้าที่แม่บ้านเตรียมไว้ให้เดินเข้าไปในห้องน้ำ ใช้เวลา
ไม่นานก็ออกมา เป็นชุดเดรสสีน้ำตาลอ่อนสั้นเหนือเข่า และมีเสื้อคลุม
แขนยาวคาร์ดิแกนสีครีมอ่อนสวมทับไว้ด้านนอก

“น่ารักเซียวค่ะ นึกแล้วว่าต้องสวมพอดี”

“เป็นเสื้อผ้าของใครหรือคะ”

“ของคุณหนูนะคะ เมื่อก่อนมาบ่อย แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้มาแล้วเพราะเรียนหนัก”

“คุณหนูคือ...”

“น้องสาวคนเล็กของคุณไทเกอร์ค่ะ” แม่บ้านตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

เกือบลืมไปว่าเรามีน้องสาว ตอนแรกนี่ถือว่าเป็นชุดของบรรดาคุณลุงของเขาเสียอีก เพราะนอกจากฉายาเลื้อยร้ายผู้นำเกรงขาม เขาก็ยังเป็นเลื้อยผู้หญิงตัวขง ขึ้นชื่อลือชาถึงลีลารักแสนรอนแรงร่าใจและความชาติสัตย์ แวดตาเขามั่นหน้ากลัวจริงๆ ไม่แปลกหรอกถ้าเขาจะเป็นที่เล้าลือ “กินใจก็ร้อนๆ นะคะ”

“ขอบคุณค่ะ” ภัทราวดีลงมือรับประทานโจ๊กร้อนๆ หอมฉุยรสชาติอร่อย ไม่จืดชืดเหมือนอาหารฮ่องกงโดยทั่วไปที่แทบหารรสชาติอะไรไม่ได้เลย

พอรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อย แม่บ้านชีวิตก็ชวนภัทราวดีออกจากห้อง พาชมนบริเวณต่างๆ ของบ้านซึ่งกินอาณาเขตกว่าสิบไร่ บ้านหลังนี้อยู่บนเนินซึ่งทำให้มองเห็นวิวทัศนียภาพรอบๆ ชัดเจน ย่านนี้เป็นย่านที่เรียกได้ว่าเต็มไปด้วยเหล่ามหาเศรษฐีของฮ่องกงและชาวต่างชาติ

“บ้านหลังนี้กว้างขวางมากเลยนะคะคุณป้า”

“พอดีสร้างใหม่เมื่อสามปีก่อนนะคะ”

“อ้าว ไม่นานนี่เองหรือคะ”

“เมื่อก่อนอยู่เพนต์เฮาส์ย่านอื่นค่ะ ดับแคบไป พอได้ที่ตรงนี้ก็เลยสร้างเป็นสไตล์โมเดิร์นผสมผสานความเป็นอิตาลี”

ภัทราวดีพยักหน้า เดินตามคุณแม่บ้านไปยังส่วนต่างๆ ทำความ

รู้จักกับสาวใช้คนอื่นๆ ทุกคนก็ดูจะให้ความเคารพภัทราวดีเกินจำเป็น เพราะเธอก็เพิ่งเข้ามาทำงาน แถมยังทำงานเป็นแม่บ้านไม่ต่างกัน

“ห้องพักของฉันห้องไหนหรือจะป่า”

“ห้องเดิมค่ะ”

“ห้องเดิม? หมายถึงห้องพักชั้นบนหรือคะ” ไม่น่าเชื่อว่าจะจะเป็นห้องนั้น อาการพยักหน้าน้อยๆ ของแม่บ้านยืนยันคำตอบเป็นอย่างดี

“ไม่ได้อยู่ข้างล่าง เรือน...”

“ไม่ค่ะ เป็นคำสั่งของคุณไทเกอร์”

เป็นไปได้อย่างไร ทำไมเธอได้รับอนุญาตให้อยู่ชั้นบน เรียกง่าย ๆ ว่าเป็นชั้นของเหล่าเจ้านาย ห้องนั้นกว้างใหญ่เกินไป ไม่เหมาะ หากภัทราวดีก็จุกคิดได้ว่า หากพักชั้นบนอาจทำให้เธอทำอะไรง่ายขึ้น บรรลุมิตรภาพประสงค์โดยเร็ว

“เดี๋ยวเย็นนี้ฉันจะถามคุณไทเกอร์อีกที”

“คืนนี้คงคำเหนื่อย เห็นว่ามีประชุมหลายที”

“งานของคุณไทเกอร์คงยุ่งมากเลยใช่ไหมคะป่า”

“มากค่ะ เอละ เดี๋ยวฉันจะบอกว่าหนูต้องทำอะไรบ้าง ซึ่งหลักๆ ก็คือการเตรียมเสื้อผ้า เตรียมอาหาร ดูแลการแต่งตัว ตลอดจนการอาบน้ำในตอนเย็น ดึกตื่นแค่วันคุณไทเกอร์ก็จะกลับมาแช่น้ำอุ่นทุกวัน เป็นเวลาสิบนาที จากนั้นป้ายกหน้าที่นี้ให้หนูฝึกกาด” ผู้สูงวัยยิ้มอ่อนโยนให้กำลังใจ

หน้าที่อะไรก็พอทำได้อยู่หรอก แต่ให้รอเตรียมน้ำตอนเย็นคือมันเหนื่อยๆ พักไม่ได้ไม่กล้าคิดเข้าข้างตัวเองหรอกนะ เพราะผู้หญิงที่ถูกเก็บได้จากหน้าประตูบ้านคงไม่ได้สำคัญขนาดนั้น แต่ด้วยความเป็นผู้หญิงภัทราวดีก็ไม่อยากประมาท

“เริ่มตั้งแต่เย็นนี้เลย”

“จะดีหรือคะป่า คุณไทเกอร์เขาอาจจะ”

“ดีที่สุด ทำงานให้คุ้มกับค่าจ้าง เจ้านายจะได้โปรด”

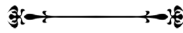
“หมายความว่าไงคะ แต่ได้ข่าวว่าคุณไทเกอร์ เอ่อ...เป็น...”

“คุณไทเกอร์ไม่ใช่จำพวกชอบยุ่งกับคนของตัวเองคะ”

คนฟังยิ้มแห้งๆ

“ป่าเข้าใจ แต่แบบนี้ก็สบายใจได้แล้วนะ ไม่ต้องกังวล”

มีคนการันตีแบบนี้ก็ค่อยยังชั่วหน่อย แต่เป็นการดีที่พูดคือต้อง
ระมัดระวังตัว ว่าแต่...เราจะทำได้หรือ

มันเป็นค่าคืนที่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย ไทเกอร์ควรหิวผู้หญิงสักคน
ไปยังเพนต์เฮาส์ แต่ทำไม่กัน วันนี้เขาจึงอยากกลับบ้าน ทั้งที่ปกติจะกลับ
ตอนเกือบสี่ทุ่มห้าทุ่ม ขนาดเวียยังนั่งอมยิ้มมองเจ้านายผ่านทางกระจก
มองหลัง จนไทเกอร์รู้สึกไม่โอเค

“มีปัญหาหรือไงเว้ย”

“ผมว่าคุณไทเกอร์รู้ดีนะครับว่าตัวเองกำลังมีปัญหา”

“บ๊าย คนอย่างฉันไม่เคยมีความรู้สึกแบบนี้”

“แล้วทำไมวันนี้รีบกลับครับ”

“เบื่อกๆ คงจะจริงแบบที่ลิโอกับจ้าวร์บอก ว่าบางครั้งคนเราก็อาจ
ถึงจุดอิมตัว”

“เพราะมีความอิมใจหรือเปล่าครับ”

“ให้ตายสิ ไอ้หมอนี้ ปากดีนี่”

“ผมแค่พูดตามจริงครับ และผมก็ลืมนอยากให้คุณไทเกอร์เจอ
ตัวจริง จะได้ไม่มีเวลาออกนอกกรอบ ผมจะได้ไม่ต้องอยู่สังการที่ห้องกง
คนเดียวบ่อยๆ” เจ้านายของตนบทยจะหายก็หายไปดื้อๆ นานสุดก็เกือบ
สองเดือน ตอนนั้นทำเอาหุ่นกันไปหมด จนคุณลิโอต้องลงมาประสานงานเอง
พักหลังดีขึ้นเพราะหายไปไม่นาน แต่ต้องยอมรับว่างานที่คุณไทเกอร์
ทำนั้นมันคือความลับสุดยอด

“ความโสดมันทำให้คล่องตัว”

“คุณหนูน่ารักออกนะครับ คุณไทเกอร์ไม่ยอมมีบ้างหรือ” เลิกคิ้ว
ถามพลางจ้องหน้าผู้เป็นนาย ไทเกอร์มีสีหน้าครุ่นคิดก่อนจะส่ายหน้า
ปฏิเสธ

“ฉันไม่ยอมมีลูก”

“อ้าว...”

“ให้สิโอมีคนเดียวก็พอ หรือให้จากัวร์ก็ได้ ฉันขอบายเรื่องทายาท
ไม่ยอมเลี้ยงเด็ก” คนจะมีลูกต้องมีความรักและต้องมีเมียก่อน นี่เมีย
ก็ยังไม่ได้ จะคิดไกลไปเรื่องลูกได้อย่างไร

“แล้วคุณไทเกอร์คิดจะจ้างสาวไทยคนนั้นจริงๆ หรือครับ”

“อืม ทำไม”

“เปล่าครับ”

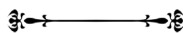
“ดูเหมือนแกจะมีปัญหาอะเว้ย ไม่ชอบใจเธอหรือ”

“ผมไม่ยอมให้คุณไทเกอร์ไว้ใจครับ บ้านเราอยู่บนเนิน น้อยคน
นักจะผ่านมาทางเส้นทางนี้ นอกเสียจากว่า...”

“แกรู้จักฉันดี ทำงานกันมาตั้งนาน”

“หรือว่า...”

“ทุกอย่างมีเหตุมีผล และไม่เคยมีเรื่องบังเอิญ ฉันเคยบอกนายแล้ว
จะนั้นปล่อยไป ใครมาตีฉันตีตอบ ใครมาร้ายฉันจะร้ายกลับยิ่งกว่า
โอเคนะ” เลิกคิ้วส่งผ่านทางกระจกมองหลัง นิ้วแกร่งเคาะลงบนพนัก
วางแขน ทรัตจาดรอยยิ้มบนมุมปาก

รถยนต์คันหรูวิ่งเข้ามาในเขตรั้วบ้าน พยัคฆ์วัยร้ายถอดเสื้อสูท
ตัวนอกออกแล้วปลดกระดุมเสื้อตัวในจนหมดตลอดแนวระหว่างเดินขึ้น
บันได ไทเกอร์เป็นคนสบายๆ ไม่เคร่งครัดเรื่องระเบียบ พอถึงหน้า
ห้องนอนก็เปิดรอยยิ้มแก่กับนมมุปากส่งให้กับหญิงสาวชาวไทยใบหน้า

จิ้มลิ้ม มาถึงตอนนี้ต้องบอกว่าหล่อนมีความน่ารักน่าถนอมมากกว่า
ความสวย หล่อนไม่แต่งหน้า แค่ทาแป้งและลิปกลอสก็น่ามองแล้ว

“มายืนทำไมตรงนี้”

“ดิฉันได้รับมอบหมายให้ดูแลคุณไทเกอร์ค่ะ”

“หายดีแล้วหรือ”

“ดีขึ้นมากเลยคะนายท่าน”

“เรียกอะไรอย่างนั้น ฟังแล้วแก่ซะมัด ฉันยังหนุ่มยังแน่นอยู่เลย
פקกาด เรียกว่าไทเกอร์เหมือนที่ให้เรียกตอนแรกนั่นละ” ดวงตาสีเทา
มองใบหน้าหวานนึ่งนาน ชอบที่จะมอง มองจนสาวเจ้ารู้สึกร้อนผ่าว
ทั้งใบหน้า รีบเดินมารับเสื้อสูทจากมือขวาของเขา

“เว้ย แก่ไปพักผ่อนเถอะ หน้าที่ต้องไปให้פקกาดเป็นคนดูแล”

“ครับ ขอให้มีความสุขนะครับ”

“โอ้หมอนี่...” ไทเกอร์ทำหน้าที่ใช้แล้ว นอกจากความสงสัยในตัว
ผู้หญิงคนนี้ ร่างกายของเขามันก็เรียกร้องต้องการ และเลือกร้ายพ่วงท้ายด้วย
เสื้อผู้หญิงอย่างไทเกอร์ไม่เคยขาดคู่นอน

“คุณรับประทานอะไรมาหรือยังคะ”

“ถ้าตอบว่ายังเธอจะทำยังไงפקกาด”

“ดิฉันจะไปเตรียมมาให้คะ”

“ขอบใจนะ ฉันอิ่มมาแล้ว แต่หิวอย่างอื่นมากกว่า” คำว่าอย่างอื่น
มาพร้อมดวงตาวาววับสื่อความหมายบอกความปรารถนาอันแรงกล้า
สาวเจ้าหัวใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม เข้าใจแล้วว่าคนอย่างเขาไม่เคยปิดบัง
ซ่อนเร้น นอกจากบุคลิกภายนอกจะห้าวหาญน่าเกรงขาม เขายังมีพลัง
อำนาจเรื่องบนเตียงเปล่งรัศมีชัดเจน

“เออ...ฉันเตรียมน้ำอุ่นให้คะ”

ไทเกอร์ไม่ตอบแต่ส่งสายตาร้อนแรง สาวเจ้ารีบหมุนตัวเดินเข้าไป
ด้านใน หัวใจเต้นแรง เข้าห้องน้ำจัดการเปิดน้ำอุ่นและกดปุ่มทำฟอง

พอเปิดประตูออกจากห้องน้ำมา สาวเจ้าก็ถึงกับตะลึงไปหน้าแดงกำ เขาไม่สวมเสื้อคลุม แต่มีเพียงผ้าเช็ดตัวสีขาวสะอาดพันเอวสอปลิวอย่างหมิ่นเหม่

ภัทราวดีเมินหน้าหนีแทบไม่ทัน เขาเป็นผู้ชายหล่อเหลาเซ็กซี่ ใช้อย่างร้ายกาจ ใบหน้าประดับด้วยไรเคราบนแนวกรามและรอยยิ้มบาดลึก แผลงอกอูมด้วยมัดกล้ามเนื้อ บ่งบอกให้รู้ว่าเจ้าตัวรักสุขภาพและออกกำลังกายสม่ำเสมอ ไรขนอ่อนๆ เป็นทิวยามาตามลอนซิกซ์แพ็ค ตายๆ ถ้าไม่คิดว่าตัวเองเป็นเพียงคนรับใช้ ภัทราวดีคงคิดว่าอีกฝ่ายตั้งใจมาอ่อย!

“หน้าแดงเชียว”

“เอ่อ คงเพราะร่างกายของฉันทันทีปรับสภาพนะค่ะ” เป็นข้อแก้ต่างที่ฟังไม่ขึ้นสักนิด เพราะความจริงแล้วก็คือเธอตื่นเต้นและเขินอายจนควบคุมตัวเองไม่ได้

“แต่วันนี้ฝนไม่ตก”

“น้ำอุ่นเรียบริ้วแล้ว เชิญคุณไทเกอร์นะค่ะ”

“ขอบใจ อาบด้วยกันไหม” เลิกคิ้วถามน้ำเสียงยั่วเย้า

“ไม่ค่ะไม่ ฉันท้อบแล้วค่ะ” คนบ้า จู๋ๆ มาชวนอาบน้ำ แบบนี้ ยิ่งไม่น่าไว้ใจใหญ่เลย มีน้ำละถึงถูกกำชับหนักหนาว่าให้ดูแลตัวเองดีๆ มันบ้าบอสิ้นดีเลย

ไทเกอร์เดินยิ้มกริ่มเข้าไปในห้องน้ำ ดึงผ้าเช็ดตัวออกแล้วก้าวลงอ่างจากุซซี่ เอนกายด้วยท่วงท่าสบายๆ พลังหลับตา น้ำอุ่นช่วยผ่อนคลายนกกล้ามเนื้อ แต่มันคงดีกว่านี้ถ้า... พยัคฆ์ร้ายร้ายจุรรอยยิ้มนี้ก็จะไรสนุกๆ ขึ้นมาได้

“พักผ่อน”

“คะคุณไทเกอร์”

“เข้ามาข้างในหน่อยสิ”

“ไม่ตีกระมังคะ คือแบบว่า...” สาวเจ้าพยายามบ้ายเบี่ยง

“เข้ามาเถอะน่า”

เธอจำต้องเดินเข้าไปข้างในอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งแรกที่เห็นก็คือ รางหนาใหญ่ทรงพลังเช้อยู่ในอ่างอาบน้ำ เขาเอนศีรษะมาด้านหลัง เล็กน้อย หลังตาพริ้ม แขนสองข้างวางราบกับขอบอ่าง ในขณะที่ขาแกร่ง ชันขึ้นสูงจนเห็นขาอ่อน โชคดีที่มีฟองปกปิด ไม่อย่างนั้นคาดว่าตาของ ภักทราวดีคงเป็นกึ่งยิง

ดูดี ผู้ชายคนนี้เขาต้องการอะไรกันแน่ หลังตาแต่ท่าทางนี้อ้อยเยื่อ มาก หญิงสาวคิดในใจ ยินดี เพราะไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายเรียกให้เข้ามาทำไม

“นั่งสิ”

“นั่ง? นั่งตรงไหนคะ”

“ด้านหลังฉัน แล้วก็วดหัวไหล่ ต้นคอ ทำได้หรือเปล่า” ตามโดย ไม่เปิดเปลือกตา แปลกแต่จริง แค่นี้ไทเกอร์ก็รู้สึกสนุก ผู้หญิงคนนี้ชอบ ทำหน้าตาตื้นๆ แดงก่ำ เห็นแล้วอยากแก้ง

“ไม่แน่ว่าจะถูกใจคุณไทเกอร์หรือเปล่านะคะ”

“ลองดูก่อน ตัดใจเดี๋ยวให้เงินพิเศษ”

คนบ้า เราไม่ได้สนใจเรื่องเงินเลยสักนิด สนใจเรื่องอื่นมากกว่า ดวงตากลมโตหรือลงมองผู้ชายชิววดในอ่างแล้วต้องถอนหายใจ ลดกายนั่งลงบริเวณข้างอ่างอาบน้ำ ใช้สองมือค่อยๆ บีบวดหัวไหล่แกร่งบึกบึน ของอีกฝ่ายตามต้องการ

“อา...ดีจริงๆ ไม่บอกไม่รู้ว่าจะไม่เคยนวดมาก่อน”

“ฉันเคยทำให้คุณแม่บ้างค่ะ”

“สงสัยฉันต้องใช้บริการเธอทุกคืนแล้วนะพักกาด”

“ไม่ดีกว่ามั๊งคะ”

“ทำไมถึงไม่ดูละเด็กน้อย” คราวนี้คนตัวใหญ่เปิดเปลือกตาหันมา มองใบหน้านวลเนียนที่แดงก่ำ เม้มปากไม่ยอมตอบ

“ว่าไง ฉันถามก็ตอบ” คนขี้แก้งยังนึกสนุก มองมือบางที่นวดๆ

คลึงๆ นุ่มนิ่มไปหมด มือนิ่มมาก จนอดคิดไม่ได้ว่าแล้วส่วนอื่นจะนิ่มหรือเปล่า

“เกรงว่าคุณไทเกอร์จะเบือเปล่าๆ จ้างพนักงานนวดมืออาชีพดีกว่านะคะ”

“มืออาชีพเบือแล้ว อยากได้มือสมัครเล่น”

ไม่อยากคิดมาก แต่เฝ้าคำว่าอยากได้เนี่ย ทำไมเขาต้องมองหน้าเธอผ่านทางกระจกเงาที่อยู่ฝั่งตรงข้ามด้วย และเผชิญภัทราวดีเงยหน้าพอดี เหมือนถูกมนตร์สะกดให้สบตากับดวงตาสีเทาคู่คมเป็นนาน สะดุ้งอีกทีก็เมื่อมือหนาจับแขนเรียว

“คุณไทเกอร์ จะทำอะไรคะ”

“นั่นสิ ฉันควรทำอะไรพนักงานคนใหม่” น้ำเสียงที่เล่นที่จริงของเจ้าบ้านทำเอาภัทราวดีรีบดึงแขนกลับ แต่ไทเกอร์จับไว้แน่น ดึงนิดๆ แต่คนตัวเล็กขืนตัวไว้ ใบหน้าใกล้กันจนรับรู้ถึงลมหายใจร้อนๆ

“อย่าล้อเล่นแบบนี้สิคะ ฉัน...”

“กลัวหรือ ลั่นเขี้ยว” บ้าชะมัด หล่อนลั่นมากเท่าใดเขาก็อยากแกล้งมากเท่านั้น

“ดิฉันไม่สนูกะคะคุณไทเกอร์”

“เธอเนี่ยะפקากัด เหมือนเด็กจริงๆ ทำเหมือนฉันน่ากลัวนักหนา”

“ก็คุณน่ากลัวนี่คะ” หญิงสาวถอยห่างออกมาเมื่ออีกฝ่ายปล่อยแขนใจเต้นรัวเร็วจนแทบทะลุอก ผู้ชายคนนี้มีพลังอำนาจล้นเหลือ เข้าใกล้เพียงนิด อยู่กันตามลำพัง ภัทราวดีก็รู้สึกเหมือนไม่เป็นตัวของตัวเอง คิดหนักหากต้องอยู่ที่นั่นนานๆ

“ถูหลังให้ฉันด้วย” เอ่ยพลางขยับนั่งหลังตรง

ดวงตากลมโตเบิกกว้างกับสิ่งที่เห็น รอยสักรูปเสือขนาดใหญ่เต็มแผ่นหลังแต่หันใบหน้าไปทางซ้าย นำเกรงขาม ดุดันและน่ากลัวในเวลาเดียวกัน แต่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเป็นรอยสักที่งดงามเต็มไปด้วยพลังอำนาจ

มือบางแต่ได้รอยสักอย่างลึมตัว ไล่แผ่ๆ ตามทรงเล็บของเลื้อ กะพริบตาปริบๆ กลืนน้ำลายลงคอโดยไม่รู้ว่าทุกอากัปกริยาอยู่ในสายตาของไทเกอร์

ลึมผัสอย่างลึมตัวของเจ้าหล่อนสร้างความตื่นเต้นในแบบที่ไทเกอร์ไม่เคยรู้สึก นิ้วเล็กๆ ค่อยๆ ไล่แตะแต่้มแผ่วเบาราวกับหลงใหลในตัวรอยสัก เรียกเลือดในกายของไทเกอร์ให้มากระจุกรวมกลายเป็นความปรารถนาร้อนแรง ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนแตะต้องรอยสักของเขาอย่างนุ่มนวลชวนระทึกและเย้ายวนได้เท่าหล่อน นิ้วเล็กๆ แตะต้องทุกรายละเอียด ดวงตานั้นเบิกกว้างก่อนจ้องมองเป็นประกาย

“อู๊ย!”

“ทำอะไรפקกาด”

“เอ่อ...ขอ...ขออภัยค่ะคุณไทเกอร์” สาวเจ้าได้สติ เมื่อมือหนาจับมือบางจนเธอสะดุ้ง รู้สึกอับอายที่ถูกจับได้ว่าเปลือยสำรวจแผ่นหลังของเขา

“ชอบหรือ”

“ชอบอะไรคะ”

“รอยสักของฉัน เธอแตะต้องมันได้ความรู้สึกมาก” มากจนร่างกายที่นิ่งสงบตื่นตัว ดีสักแค่ไหนถ้าหล่อนจะยั่วเขาแบบนี้บนเตียง!

“ฉันไม่เคยเห็นรอยสักของใครใกล้ๆ สวยงามแบบนี้ ขออภัยนะคะ ที่ถือวิสาสะ ฉันจะไม่ทำอีก” ใบหน้านวลเนียนค่อมลงหลายครั้งเป็นการขอโทษ

“อย่าทำน้ำเสียงแบบนี้จะได้ไหม”

“น้ำเสียงแบบไหนคะ”

ให้ตายเถอะผู้หญิงคนนี้ หล่อนทำหน้าที่ทำตาและทำน้ำเสียงไม่ประสา จนไทเกอร์อยากกระชากมาจับให้หล่อนเข้าใจ ว่าความโลเซื่อที่แสดงออกมานั้นมันคือการยั่วชวน มีพลังอำนาจดึงดูดจนไม่อาจละสายตา

นี่แหละคือเหตุผลว่าทำไมเขาจึงไม่เรียกคุณนอนคนอื่น

“เดี๋ยวฉันดูหลังให้หะคะ”

หญิงสาวกุกักจอบหยิบผ้าดูหลัง ฟอกสบู่แล้วบรรจงดูเบาๆ ลงบนแผ่นหลังกว้าง นำแปลกที่เธอรู้สึกชอบรอยสักของเขา เผลอมองสะกดตั้งหลายครั้ง บรรยากาศในห้องมันอบอุ่นอ่าวแปลกๆ อยากรอกจากตรงนี้เร็วๆ เพราะภัทราวดีรับรู้ถึงสายตาคมกล้าที่กำลังมองตนผ่านทางกระจกเงา

“เรียบร้อยแล้วค่ะ”

“นัดต่อ นัดจนกว่าฉันจะบอกให้หยุด” พยัคฆ์วายร้ายบอหน้าตาย

สาวเจ้าจำต้องทำตามคำสั่ง นัดไปหลังกว้าง รวมถึงต้นคอ พอเขาหลับตาพริ้มเธอก็จะละมือออก รีบลุกขึ้นจะเดินออกจากห้อง ฉับพลันนั้นก็ต้องร้องด้วยความตกใจ เมื่อคนที่คิดว่าเขาหลับคว้าแขนเรียวกะตุ๊กแรงๆ ที่เดียวจนร่างเล็กถลามาตามแรงดึง คนตัวใหญ่รับไว้ ระเบิดเสียงหัวเราะชอบใจ

สภาพตอนนี้ไม่ต้องพูดถึง หญิงสาวเปียกปอนไปหมดเพราะตกลงในอ้อมแขนของเขา ดูเหมือนเป็นความตั้งใจให้เป็นแบบนี้ เพราะไทเกอร์โอบรัดไม่ให้หญิงสาวลุก เธอนั่งมาบนตักของเขา ดวงตาวาววับไม่สบอารมณ์

“มองแบบนี้จะกินเลือดกินเนื้อฉันหรือไงผักกาด”

“คุณไทเกอร์ ปล่อยฉันหะคะ ทำแบบนี้ไม่ได้หะ ฉันเป็นคณงานของคุณ ไม่ใช่...” สาวเจ้าไม่กล้าเอ่ยต่อ

“ก็ไม่ได้คิดอะไรแบบนี้ เห็นทำท่าทางเหมือนกลัวฉันหนักหนา เลยอยากแกล้ง ดูสิตัวลั่นเซียว รู้หรือเปล่าว่าทำอะไรกับฉันบ้าง” สาวเจ้าหน้าเหวอเมื่อเขายื่นหน้าเข้าใกล้ จนต้องใช้มือสองข้างดันไว้ วายร้ายยังแกล้งหนัก โนม้ไบหน้าเข้ามาอีก

“ถอยไปสิคะ คุณอยากให้เราทำอะไรๆ เรียกว่าสมภารกินไก่อัดเหรอคะ”
คนฟังหัวเราะเบาๆ ดินะที่เขาเข้าใจภาษาไทย จึงรู้ความหมาย
“ไก่อัดมันน่ากิน”

“ฉันเพิ่งทำงานวันแรก คุณกำลังคุกคามทำให้ฉันไม่อยากอยู่ที่นี้”
“กลัวอะไร ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลย”

“บอกตามตรงว่าฉันไม่ไว้ใจคุณ คุณน่ากลัว และ...” จะพูดได้
อย่างไรว่าดวงตาและท่าทางของเขามั่นค้ำใจในแนวโรมานซ์

“หัวใจเต้นแรงมาก ตื่นเต้นหรือ อืม...บางทีฉันคิดว่าน่าจะลอง
อะไรที่มันนอกกรอบดูบ้าง”

“อย่าแม้แต่จะคิดนะคะ ถึงจน ทำงานกินเงินเดือน แต่ฉันก็มี
ศักดิ์ศรี ไม่ยอมให้คุณหยามกันง่ายๆ”

นี่คือวิธีการปกป้องตัวเองอย่างชาญฉลาด ไทเกอร์ยิ้มกริ่มชอบใจ
หล่อนดูตื่นเต้น น่าค้นหา ดูสนใจเขา แต่หล่อนไม่ยอมรับ

“คุณเองก็มีน้องสาว คุณคงรักเธอมากเช่นกัน”

“เข้าใจพูดนะเรา”

“ได้โปรดปล่อยฉันนะคะ ฉันเป็นลูกน้องคุณ หากคุกคามกัน
แบบนี้ ฉันคงลำบากใจที่ต้องทำงานที่นี้ต่อไป” ดวงตากลมโตใสแนวแน่
จริงจัง พยายามทำให้ดีสู้เสื่อ ลุ้นระทึกว่าเขาจะปล่อยหรือเปล่า

ไทเกอร์มองสตรีตรงหน้าด้วยความตั้งใจๆ หากเป็นหญิงอื่น
ถูกพาเข้ามาในบ้าน พวกหล่อนคงใช้มารยาหญิงยั่วชวนให้เขาตกหลุมรัก
ทำให้เขาหลงใหลเสน่ห แต่ภรรยาดีต่างออกไป

“เธอไม่ชอบฉันหรือผัก”

“ผักกาดคะ เรียกสั้นแบบนี้แปลกๆ อย่างไม่รู้ก็ไม่วู้” เอ่อ...ว่าแต่
เมื่อที่เขาถามว่าโงะ ชอบเหรอ ถามว่าเธอชอบเขาหรือเปล่า โอ๊ยๆ ตายๆ
ผู้ชายคนนี้ เขาจะมาไม่ไหนกันเนี่ย อย่างนะ อย่างมาทำให้จุดประสงค์
ของเธอต้องสิ้นคตอน เราไม่ได้มาตามหาความรัก

“ตอบคำถาม”

“คุณเป็นเจ้านาย และฉันจะทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด”

“แล้วถ้าฉันอยากให้เธอทำหน้าที่อื่นด้วย สนใจไหม” น้ำเสียงที่เล่นทีจริง มองไปหน้าเนียนนิ่งรอคอยคำตอบ ให้ตายสิวะ ไทเกอร์ ไม่อยากควบคุมตัวเอง เขาไม่เคยต้องฝึกความอดทนกับเรื่องบนเตียง แต่ปากอ้อมที่ขบเม้มเข้าหากันนั้นมันยิ่งกว่านางยั่ว!

“มะ...ไม่ค่ะ ฉันแค่อยากเป็นคนรับใช้หน้าที่เดียว ไม่อยากทำอย่างอื่น”

“ทำไม”

“ปล่อยฉันนะคะคุณไทเกอร์ แบบนี้ไม่ดีเลย เกิดใครเข้ามาเห็น มันจะ...”

“แบบนี้ไม่มีใครกล้าเข้ามาหากไม่ได้รับอนุญาต มันคือพื้นที่ส่วนตัวของฉันที่ใครจะมาเสนอหน้ายุ่งไม่ได้” น้ำเสียงหัวทุ้มหนักแน่น หรือตามองคนตัวเล็กที่เบี่ยงหลบ หล่อนเหมือนมีความอยากรู้อยากเห็น หล่อนมีบางอย่างซ่อนอยู่ แต่หล่อนไม่เปิดเผยมันออกมา หากมีสิ่งเดียวที่ไทเกอร์ยอมรับอย่างไม่อายตอนนี้เลยว่า เขาปรารถนาในตัวหญิงสาวมากมาย

“เป็นเลขาฯ ของฉัน อยากรับหรือเปล่า”

“เลขาฯ?” ตายจริงפקกาด ช่างน่าอายนัก ทำไมเราต้องคิดไปไกลว่าเขาจะให้ทำอะไร ทั้งที่ความจริงแล้วหน้าที่อื่นที่เขาหมายถึงคือการเป็นเลขาฯ

“ใช่ คอยเป็นผู้ช่วยของเวย์ หมอนั้นทำงานหนักทุกอย่าง เรื่องเอกสารบางเรื่องเธอทำงานบัญชีน่าจะพอทำได้ ติดตามฉันไปที่ทำงานในบางวัน และออกงานคู่กัน ไม่ใช่เรื่องยาก โอเคไหม”

“ถ้าเป็นแค่เลขาฯ ฉันทำได้ค่ะ”

“แล้วก่อนหน้านี้คิดว่าฉันจะให้ทำอะไรหรือ” ถามกลับหน้าตาย

หนูน้อย พอดำแหน่งเลขานี้รีบตะครุบเซียว

“เริ่มตั้งแต่พรุ่งนี้หรือเปล่าคะ”

“ฝึกกาด เธอยังไม่ได้ตอบคำถามฉันเลยนะ” เอ่ยพลางใช้มือดันปลายคางเรียวยให้สาวเจ้าสบตา

“ไม่ได้คิดอะไรคะคุณไทเกอร์ ฉันรู้สึกหนาว ปล่อยได้ไหมคะ ฉันต้องเปลี่ยนเสื้อผ้า”

“น้ำอุ่น แต่เธอหนาว”

“ก็เมื่อวานฉันตากฝนนาน เช่น้านานๆ แบบนี้ไม่ดี” ความจริงแล้วที่หนาวๆ ร้อนๆ เป็นด้วยพลังอำนาจของอีกฝ่ายต่างหาก ขึ้นใกล้กันกว่านี้มันจะกลายเป็นว่าเธอกำลังให้ท่า

“พรุ่งนี้ตอนค่ำมีงานเลี้ยงที่สโมสรของทางคณะรัฐบาลฮ่องกง ฉันต้องออกงาน ไปด้วยกันนะ ส่วนเรื่องเสื้อผ้าเดี๋ยวให้ทางร้านจัดการส่งมาให้”

“ได้ค่ะ ฉันจะพยายามทำตัวให้ดี ไม่ให้คุณชายหน้าใคร”

“เตรียมใจไว้ด้วยล่ะ เธออาจเป็นที่จับตา”

“แค่เลขานี้คะ คงไม่มีใครสนใจหรอก”

“ผู้หญิงที่ยืนข้างกายฉันทุกคนมักได้รับความสนใจเสมอ โดยเฉพาะหน้าใหม่ๆ อย่างเธอ” ชายหนุ่มคลายอ้อมแขน สาวเจ้าติดตัวลุกขึ้นแล้วโดยไม่ล่าช้าก็เดินเร็วๆ ออกจากห้อง ได้ยินเสียงหัวเราะของอีกฝ่ายดังแว่วตามหลังมา

“คนบ้า ฉันไม่ยอมเป็นของเล่นของคุณหรอก” ดวงตากลมโตเน่เน่แล้วเหมือนจะนึกอะไรได้ สาวเจ้ารีบกลับห้องแล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอน ก่อนเดินกลับออกมา เคาะประตูห้องเจ้าของบ้าน

ก๊อ ก๊อ

“คุณไทเกอร์คะ ฉันเองค่ะ”

จับปล้นนั้นประตูก็เปิดออก หัวใจสาวเต้นโครมครามเมื่อคราวนี้

อีกฝ่ายจุดดิ่งเข้ามาแล้วปิดประตูลง กักเธอไว้ในอ้อมแขน เป็นการคุกคามที่รวดเร็วจนตั้งตัวไม่ทัน

“จะยั่วกันไปถึงไหนผักกาด”

“เปล่านะคะ ฉันไม่ได้ยั่ว ที่มาเคาะห้องคือฉันจะขอกระเป่าถือคืน”

ละล้าละลักตอบรวดเร็ว ใบหน้าหล่อเหลาโน้มลงจ้องใบหน้าตรงงาม หัวใจคนถูกมองสำรวจตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม เขายื่นหน้าเข้ามาใกล้ จนลมหายใจร้อนๆ ปะทะผิวแก้ม เจียดไปเจียดมาราวกับเธอคือนักโทษ แล้วเขาก็สวมเพียงผ้าขนหนู หยดน้ำยังเกาะพรารบร่างหนาใหญ่ หัวใจเต้นแรงอีกแล้ว

“คุณไทเกอร์คะ กระเป่าของฉัน...”

“เข้ามาในห้องผู้ชายยามวิกาลแบบนี้ไม่ดี”

“สี่ทุ่มเองนะคะ แล้วฉันก็มาเอากระเป่า คุณอย่าแกล้งฉันสิ”

“แต่เธอเป็นผู้หญิงที่น่าเกลียดมาก ลึนๆ แบบนี้ยิ่งน่าเกลียด” ไม่เพียงดวงตาคู่คมทอประกายบอกจุดประสงค์ น้ำเสียงห้าวทู่ก็เช็กซีแฮบพร่าจนคนฟังใจสั่นไม่กล้าขยับตัว โอ๊ย ทำไมวายร้ายตอนนี้จึงมีหลากหลายอารมณ์ มีน่าละสวๆ ถึงคลั่งไคล้หนักหนา เพราะเขามีวิธีการไล่ต้อนเหยื่อในแบบที่แม่แต่เหยื่อเองก็คงหลงไหล

“ฉันเป็นเลขาฯ คุณต้องทอ้งไว้ นะคะว่าฉันคือเลขาฯ ไม่ใช่คุณนอนของคุณ ไม่อย่างนั้นคุณจะบังคับตัวเองไม่ได้เลย”

“ฉันอายุเท่าไร เธออายุเท่าไรกันสาวน้อย ไม่ต้องมาสอน”

“ก็คุณคุกคามฉันนี่คะ ทำให้กลัว”

“ถามจริงๆ เธอไม่หลงไหลฉันบ้างหรือ”

“ผู้หญิงทุกคนมีชายในอุดมคติคะ ฉันเป็นหญิงไทย ถูกสอนมาให้รักนวลสงวนตัว ถูกสอนมาให้รักเดียวใจเดียว ฉะนั้นฉันจะรักเพียงคนที่มอบความรักให้ฉันเท่านั้น” พูดออกไปแล้วก็อยากกัดลิ้นตัวเองหนัก เขาพอใจหรือเปล่าไม่อาจรู้ แต่ดวงตาสีเทาดูนิ่งมาก

“เธอต้องการความรักหรือผัก”

“คุณชอบเรียกฉันสั้นๆ แบบนี้เรื่อยเลย”

“เรียกผักก็น่ารักดี” เปิดรอยยิ้มเก๋ๆ บนมุมปาก ช่วงขณะหนึ่งที่หญิงสาวเห็นรอยยิ้มนั้น เป็นรอยยิ้มที่ไม่ได้ร้ายกาจปั้นแต่ง ไม่น่ากลัว แต่เป็นรอยยิ้มมองแล้วอบอุ่น

“กระเป๋าของฉันอยู่ที่ไหนหรอคะ ห้องทำงานหรือเปล่า”

“ใช่ อยู่ในห้องทำงาน ไม่ต้องรีบก็ได้มั้ง หรือมีอะไรซ่อนอยู่”

“คุณตรวจสอบกระเป๋าฉันหมดแล้ว เจออะไรหรือเปล่าล่ะคะ”

ถามกลับอย่างไม่ยอมแพ้ เลิกคิ้วเล็กน้อยเผยตัวตนแท้จริงออกมา ก่อนจะรีบปรับเปลี่ยน เพราะแสดงออกไปแบบนั้นเท่ากับว่าทำทนายอำนาจของพยัคฆ์ร้ายร้าย อาจทำให้อีกฝ่ายสงสัย

“ถ้าเจอ เธอคงไม่ได้ยื่นต่อปากต่อคำอยู่ตรงนี้”

“ฉันไม่ใช่คนร้ายหรอคะ ถ้าเป็นจริงๆ คุณคงถูกฆ่าตายด้วยยาพิษเหมือนในหนังไปแล้ว”

“เดี๋ยวพาไปเอา” มือหนวดดึงแขนเรียวออกจากห้องไปยังห้องทำงาน ซึ่งใช้ระบบสแกนนิ้วเปิดเข้าไป แน่ใจว่ามันยากหากเธอคิดจะเข้ามาในห้องนี้ เว้นเสียแต่ว่ามีทางลัดอื่นพอจะเข้ามาได้ ดวงตากลมโตหันมองรอบห้องอย่างพิจารณา สอดสายสายตาอย่างพิถีพิถันเพราะ

“มองอะไรผักกาด”

“ห้องนี้สวยดีนะคะ”

“สวยหรือ สวยตรงไหน ก็ธรรมดาเนะ”

“มันบ่งบอกถึงสไตล์ของเจ้าของห้องไงคะ เจ้านายของฉันนอกจากดูดีแล้ว ยังมีสไตล์เป็นของตัวเองอีกด้วย ห้องนี้เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นแถมองก็รู้แล้วว่าสิ่งทำพิเศษ แถมยังมีของหลายๆ อย่างตกแต่งเพื่อเสริมฮวงจุ้ย”

หญิงสาวฉีกยิ้มกว้างกลบเกลื่อนอะไรบางอย่าง

“เก่งเหมือนกันนี่เรา”

“แน่นอนค่ะ ฉันมาอยู่ที่นี้ไม่นาน แต่พอเข้าใจ ชาวฮ่องกงกับ
ชาวจีนใช้หลักสวางจู้ด้วยกันทั้งนั้น คุณไทเกอร์เองถึงเป็นฝรั่ง แต่ก็...”

“ฉันเป็นลูกครึ่ง คุณแม่ของฉันเป็นคนไทย สวยและงดงาม เป็น
ผู้หญิงที่อบอุ่นมีเมตตาที่สุดในโลก”

“ท่านต้องเป็นคนดีมากแน่ๆ เลยนะคะ”

“ท่านเป็นต้นแบบของสตรีในอุดมคติ” จบคำว่าอุดมคติ ดวงตาคู่คม
วาววับก็จ้องมองไปหน้าเนียน เพราะตอนนี้ไทเกอร์กำลังคิดว่า มารดา
คืออุดมคติ หากในชีวิตจริง ผู้หญิงแบบไหนกันที่จะมายืนเคียงข้างเขา
ก่อนหน้านี้พ่ย์คัมหม่มยังไม่คิด แต่เวลานี้สมองของเขากำลังเปลี่ยนไป

“คุณเลยอยากได้แม่ศรีเรือนแบบมารดาของคุณใช่ไหมคะ”

“ขนาดคุณแฝดยังไม่เหมือนกัน คนเราไม่มีทางเหมือนกันเสียทุกอย่าง
แค่ไม่ใช่จอมลวงโลก ไม่ใช่คนคิดร้าย ไม่ใช่คนทรยศ ก็เพียงพอแล้ว
สำหรับฉัน” ดวงตาสีเทาคมกล้ำวาววับสื่อความหมายตามคำพูด

ภทราวดีบั้นหน้าไม่ถูก คนอะไรมาจ้องมองหน้าเราอยู่นั้น ออย่า
เซียวนะ เขาไม่ใช่คนที่เราจะยอมเอาหัวใจไปเสี่ยง เขาไม่ใช่ผู้ชายที่สมควร
ทำให้เราไขว่ไขว เขาไม่ใช่คนที่สมควรมีอิทธิพล เขาไม่ใช่...

“อู๊ย คุณไทเกอร์” ร้องอุทานด้วยความตกใจ เพราะจู่ๆ อีกฝ่ายก็
ดึงร่างเธอเข้ามาสวมกอด

“ขวัญอ่อนเสียจริงเลขาฯ ของฉัน มาทำหน้าที่ตาชื่อๆ กรุณาคิด
แบบนี้ รู้ไหมว่าฉันหวั่นไหวนะผัก...กาด...” เรียกชื่อหญิงสาวล้อเลียน
ยื่นหน้าเข้ามาใกล้

“ไหนคะกระเป๋้า” ถามไปอีกเรื่องด้วยหวั่นเกรงท่าทีของอีกฝ่าย
ยอมรับว่าเริ่มส่งผลต่อหัวใจของเธออย่างมากมาย ภทราวดีไม่อยากให้
เป็นแบบนี้ เธอเข้าใจบัญญัติของคำว่าผู้ชายอันตรายแล้ว เข่าอันตราย
และร้ายกาจ

“อยู่ในลิ้นชัก แต่...”

“ตะ...แต่อะไรเธอคะ” น้ำเสียงของเขามันไม่น่าไว้ใจเลย

“ปกติข้างกายฉันไม่เคยขาดคุณนอนเลย แต่รู้ไหมคืนนี้เธอมาหา
ยามวิกาล ร่างกายของฉันมันร่ำร้องมากชนิดที่ว่า...”

“คุณไทเกอร์ ปล่อยนะคะ คือ อ้อ...”

สุดที่พยัคฆ์ร้ายร้ายจะหักห้ามใจไหว ถ้าหล่อนไม่มาเคาะเขาคง
ไม่อยากจะวงเกิน ปากอ้อมๆ คุณนี้ยามขยับเขยื้อนเอื้อนเอ่ย ให้ตายดับ
มันเรียกร้องเร่งเร้าให้เขายังอยากนำตัวเข้ามาพัวพัน เป็นครั้งแรกในชีวิต
ที่เขายอมกลืนน้ำลายตัวเอง เป็นสมภารชิมไก่อัด!

รสจูบแรกแห่งวัยสาว ภัทรชาติไม่ควรพลาดพลั้ง แต่การออกแรง
ผลักกลับยิ่งกระตุ้นให้อีกฝ่ายบดขยี้เรียวปากหนักขึ้น สอดปลายลิ้น
ต็มด้วยความหวาน และไทเกอร์ไม่ได้โง่ถึงขนาดไม่รู้ว่าจะมารยาหญิงกับ
ความไม่ประสาแตกต่างกันอย่างไร

บทที่ 2

ศัตถุ

ร่างเล็กยืนพิงกายกับประตูห้องนอน หัวใจเต้นรัวกระหน่ำมากกว่าครั้งไหนๆ ยกมือทาบอกข้างซ้าย ส่วนอีกมือแตะกลีบปากที่ซ้าเจอร์สลับแสงร้อนแรงหวานล้ำเร้าร้อนยังอบอวลในความรู้สึก ใบหน้าเนียนแดงก่ำกัดปากจนรู้สึกเจ็บ นี่ไม่ใช่ความฝัน

“เราโดนจูบเธอเนี่ย” ปากอึดฝึ่มพำ หลับตาลงแล้วเปิดขึ้นใหม่หลายครั้ง

“ไม่ได้การ เราต้องรีบทำ”

รีบเดินเร็วๆ ไปเปิดกระเป่าถือแล้วหยิบตลับแป้งกับลิปสติกออกมา เชื่อว่าภายในกระเป่าถือคงถูกตรวจสอบจนหมด จะยกเว้นก็แต่สิ่งนี้ที่เขาคงไม่ได้ตรวจสอบ

มือถือเครื่องเล็กเขาอาจดึงข้อมูลไว้หมด อย่างที่รู้ เขาเป็นนายร้ายที่รอบคอบ ซิมที่ติดอยู่ในเครื่องเขาคงตรวจหาเส้นทางเบอร์ที่เมมไว้หมดแล้ว รอยยิ้มพอใจปรากฏ ให้นำซิมการ์ดขนาดเล็กที่ซุกซ่อนอยู่ใน

ฐานลิปสติกออกมาแล้วใส่เข้าไปในเครื่อง หมึงสาวรีบโทร. ออกเป็นการด่วน

“ขอโทษจริงๆ เจ้าหน้าที่ของคุณล่ะ”

“นายท่านอยู่นี่ครับ”

พอทางโน้นรับสาย ภักทราวดีก็รีบรายงานความเป็นไปทั้งหมดในบ้าน
หลังนี้ รวมถึงประตูเข้าออกหลายทาง ยิ่งความพอใจให้กับปลายสายไม่น้อย

“แล้วงานที่ให้ทำล่ะ”

“กำลังค้นหาอยู่ค่ะ” ตอบเสียงเบา เป็นความหนักใจใหญ่หลวง
ที่จะล้วงคอเสื้อร้าย มันไม่ง่ายเลย และเธอก็เพิ่งเข้ามาเพียงสองวัน

“เร่งมือให้เร็วกว่านี้ ข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับโครงการ เข้าใจไหม”

“นี่มันเพิ่งสองวันนะคะ”

“เรามีเวลาแค่สิบวัน ฉันต้องการรู้แผนโครงการ ฉันต้องได้มาไว้ใน
ในครอบครอง” น้ำเสียงหัวทุ้มปลายสายบอกความมุ่งมั่น มันนานเกินไป
แล้วที่ให้ไอ้พวกต่างชาติหัวแดงหัวทองมาทำเงินร่ำรวยในถิ่นของตัวเอง
รัฐบาลเองก็กระไรเลย เปิดทางให้พวกมันทุกอย่าง

“มันเร็วไป ที่นี้ระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม”

“เธอก็ต้องทำให้สำเร็จ”

“แต่ว่า...”

“ไม่มีคำว่าแต่ ไม่มีคำว่าทำไม่ได้ พิสูจน์ตัวเอง พิสูจน์ให้ได้ว่า
เธอมีสายเลือดของตระกูลจางอยู่ในตัวครึ่งหนึ่ง”

คนฟังสะอึก สายเลือดในตัวที่มีมันไม่ได้ทำให้เธอเป็นที่ยอมรับ
มาตั้งแต่แรก ทุกคนไม่เคยมองว่าเธอคือคนในตระกูล และที่ภักทราวดี
ต้องยอมไม่ใช่เพราะอยากก้าวมาเป็นหนึ่งในตระกูลจาง แต่เธอไม่มี
ทางเลือกต่างหาก

“ว่ากันว่ามารยาหมึงมีเป็นร้อยเล่มเกวียน เธอใช้มันสักเล่มเพื่อ
ให้ภารกิจลุล่วง ฉันจะรอฟังข่าวดีจากเธอ น่องรัก!”

ปลายสายกดวงไปแล้ว ทั้งความหนักใจไว้ น่องอย่างนั้นเธอ

ตั้งแต่เมื่อไรกันที่อีกฝ่ายมองเห็นว่าผู้หญิงธรรมดาอย่างเธอคือห้อง
โบนางดาตามยืมหยัน สิ่งที่เราเกลียด สิ่งที่ไม่เคยอยากเข้าใจ หาก
สุดท้ายเธอก็หนีความจริงไปไม่ได้ บอกตัวเองว่าที่ทำทุกอย่างนี้ก็เพื่อ
คนที่ตัวเองรัก และเพื่อชดใช้พระคุณที่อีกฝ่ายยื่นมือมาชุบเลี้ยงตั้งแต่เด็ก!

๓ ←—————→ ๕

๒ ใช้น้ำที่ราวดีลูกแต่เข้ามาช่วยคุณแม่บ้านเตรียมอาหารเข้าให้กับ
ผู้เป็นนาย แม่ได้รับอนุญาตให้ดูแลแต่เรื่องส่วนตัว แต่หญิงสาวคิดว่า
ทำตัวให้เป็นประโยชน์ย่อมดีกว่าอยู่เฉยๆ เธอไม่ใช่แขกของบ้าน เป็นเพียง
ลูกจ้างคนหนึ่งไม่ต่างจากคนอื่น

“ไม่กินข้าวด้วยกันล่ะผักกาด”

“ไม่ค่ะ ไม่เหมาะ”

“นั่งสิ” ไทเกอร์ไม่ได้สนใจฟัง แต่ผายมือและออกคำสั่งให้หญิงสาว
ที่ยืนอยู่ด้านข้าง เธอหันมองสาวใช้ทุกคนในที่นี้ที่ก้มหน้า รวมถึงคุณแม่บ้าน
ที่พยักหน้าให้เธอทำตามคำสั่ง

“มิได้ค่ะ ฉันเป็นเพียง...”

“นั่งลง แม่บ้านชิว ดักข้าว” ชายหนุ่มไม่ได้สนใจคนหน้าเหลือทำตัว
ไม่ถูกกับคำสั่งนั้น ซึ่งมันไม่เหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง คนในบ้านจะคิดอย่างไร
เท่าที่ต้องพักข้างบนมันก็เกินพอแล้ว

“จะยืนนิ่งทำไมผักกาด สั่งอะไรก็ทำตาม”

สาวเจ้าจำเป็นต้องขยับมาลดกายนั่งลงบนเก้าอี้ด้านขวามือ แม่บ้าน
ดักข้าวใส่จานให้ ชายหนุ่มดักกับข้าวหลายอย่างมาวางบนจานของหญิงสาว

“กินสิ ฝีมือเธอร่อย”

“คุณไทเกอร์ชอบหรือคะ”

“ฉันชอบกินอาหารไทยอยู่แล้ว ฝีมือของเธอไม่เลวเลยจริงๆ”

ชื่นชมจากใจ รสชาติอาหารยอมรับเลยว่าใกล้เคียงกับฝีมือมารดา
มาก มันทำให้เขาเจริญอาหารในเช้านี้ นั่งกินไปมองหน้ายายผักกาดไป

ความรู้สึกแบบนี้มันเรียกว่าอะไรกัน ทำไมเขาถึงได้อยากแต่จะมองหน้า
หล่อน

“พรุ่งนี้ฉันทำให้กินอีกนะคะ”

“อืม ทำตัวน่ารักแบบนี้ สมค่าจ้างหน่อย”

“คุณไทเกอร์”

“ฉันจ้างเธอมาเป็นเลขาฯ ส่วนตัว ก็ต้องทำให้หมดทุกหน้าที่
อย่าลืมนะเย็นนี้เราคืนกัน ไม่เกินหกโมงเย็นคนรถจะมารับ แล้วไปเจอ
กันที่งาน”

“คนคงเยอะมากๆ”

“นักข่าวก็เยอะ รัฐบาลจัดงานมันต้องยิ่งใหญ่ เธอพร้อมตกเป็นข่าว
กับฉันหรือเปล่าล่ะ” เป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ เพราะสุดท้ายเขาก็
ต้องควงคู่เธอออกงานในค่ำคืนนี้

“ในฐานะเลขาฯ นี่คะ”

“นักข่าวไม่มองแค่นั้น”

วงการสื่อ การประโคมข่าวด้วยเนื้อหาเรื่องชู้สาวดูจะได้รับความนิยมสูง เรื่องราวๆ
ไม่ว่าเมืองไหนประเทศไหน มันก็เป็นทีี่สนใจของผู้คน
ไทเกอร์เจอข่าวเหล่านี้จนชินชา เรียกได้ว่าไม่เคยมีผลอะไรต่อการใช้ชีวิต
ของว้ายร้ายอย่างตน เพราะเขาแค่แค่ความต้องการของตัวเอง ไม่เคย
นำความสงสัยใคร่รู้ของคนอื่นมาเก็บให้รักสมอง

“คุณไทเกอร์จะบอกให้ฉันเตรียมใจใช่ไหมคะ”

“มันไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นหรือ กินข้าวต่อ ฉันหิว” บอกว่าหิว
แต่ดวงตาเป็นประกายวาววับส่งให้คนด้านข้าง ภรรยาดีจึงก้มหน้าก้มตา
รับประทานอาหาร สะบัดความรู้สึกบ้าง ที่มันเกิดขึ้นยามนี้ทิ้ง ไม่ได้
เด็ดขาด เขาคือศัตรู!

“อย่าลืมหิวที่สั่งล่ะ”

“ค่ะ ฉันไม่ลืมแน่นอน”

“เรื่องชุดเดี๋ยวลายๆ พนักงานคงเอามาส่ง”

“ขอบคุณนะคะ”

“คนข้างกายของฉันต้องไม่ธรรมดา” ขยับตาให้อย่างซุกซนแล้วเดิน
ผิวปากออกไปขึ้นรถ รู้สึกมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก

ภัทราวดีมองรถยนต์คันหรูแล่นออกไปจนพ้นรั้วบ้าน ผู้ชายคนนี้
ดูมีหลากหลายอารมณ์ มีหลายบุคลิกแบบหาตัวจับยาก เหมือนมาเพีย
เหมือนนายร้าย ในขณะที่เดียวกันนั้นเขาก็ดูเซ็กซี่มีเสน่ห์ต่อเพศตรงข้าม
เพียงแค่ดวงตาก็ทำให้หัวใจพานสะบัดได้ง่ายๆ

๖

๖ ←————→ ๖

ใบหน้าสวยเฉียวของลูกผสมระหว่างยุโรปกับจีนสวยงาม
รูปร่างออร์โธด็อกซ์ที่ความสูงร้อยเจ็ดลิบ เดินเฉิดฉายมาในชุดกีฬาที่ฟ้าสีขา
ตัวยาว แหวกด้านข้างสูงจนถึงขาอ่อนด้วยความมั่นใจ ความสวยไม่ต้อง
พูดถึง ไม่เก่งไม่มีความสามารถ เจ้าหล่อนคงไม่ได้เป็นหนึ่งในบนแคตวอล์ก
ของวิกตอเรียซีเคร็ต เป็นสาวเอเชียในจำนวนไม่กี่คนที่มีโอกาสโลดแล่น
บนเวทีนี้

เจ้าหล่อนปรายตามองรอบกาย ยิ้มมุมปากในแบบที่ชอบทำ คิด
เสมอว่าตัวเองเป็นหงส์อยู่เหนือคนอื่น แน่หนอนว่าความสัมพันธ์ของเธอ
กับพัยค์ม์วายร้าย ทายาทการ์เซียกรู๊ป เป็นที่รู้จักกันจนสื่อประโคมข่าว
ทั้งฝั่งยุโรป อเมริกา และในฮ่องกง

“คุณไทเกอร์อยู่หรือเปล่า”

“อยู่ในห้องทำงานค่ะ”

“ฉันต้องการพบเขา” พูดจบก็เดินเฉิดฉายไปเคาะประตูห้อง
สองครั้งแล้วถือวิสาสะผลักเข้าไป คนที่กำลังคร่ำเคร่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์
ละลายตามามอง เปิดรอยยิ้มแก่ๆ

“สวัสดีอาแมนต้า”

“สวัสดีค่ะ หาตัวยากเหลือเกินนะคะ” ไม่พูดเปล่า ยังตรงมาหา

ชายหนุ่มที่ลุกขึ้นยืนพอดี เอียงใบหน้าหอมแก้มอีกฝ่ายในแบบที่ชอบทำ และคงเขินตึงให้ เปนนั่งโซฟาตัวยาว ไทเกอร์พยักหน้าให้เธ้อออกจากห้อง ไปก่อน อีกฝ่ายค้อมศีรษะทำตามอย่างรู้หน้าที่

“งานยุ่งหรือคะ”

“นิดหน่อย แต่ก็เคลียร์ไปเยอะแล้ว”

“ครั้งก่อนคุณกลับไปที่บ้านตั้งนาน”

“คุณเองก็ไปทำงานที่นิวยอร์กไม่ใช่หรือ”

“คุณไม่รู้หรือว่าฉันคิดถึงคุณมากแค่ไหน คินนี่...”

“คินนี่ผมต้องออกงาน”

“ฉันก็ออกกับคุณด้วยไงคะ”

“ไม่ได้จริงๆ เป็นทางการ อีกอย่าง” คำว่าอีกอย่างมันทำให้เธอ รู้สึกไม่พอใจ เป็นครั้งแรกที่เขาปฏิเสธไม่ให้เธอออกงานด้วย

“อีกอย่างอะไรคะ”

“ผมมีคนไปด้วยแล้ว”

“หมายความว่ายังไงคะ หรือว่า...คุณนอกใจฉัน คุณมีคนอื่นนั่นหรือคะ” เจ้าหล่อนเอ่ยน้ำเสียงตัดพ้อ หากในหัวใจรู้ว่ามันมีความรู้สึกมากมายถ้าโถมเข้ามา ตลอดระยะเวลาที่พวกเขาเจอกันที่ออกงานคู่กับอีกฝ่าย เดินทางไปเที่ยวพักผ่อนด้วยกัน มันชัดเจนอยู่แล้วว่าเขาหลงใหลเธอ มากขนาดไหน

“ไม่เอาหน้าอาแมนต้า เราเป็นเพื่อนกันนะ”

“เพื่อนหรือคะ คุณใจร้ายเสมอ รู้ทั้งรู้ว่าฉันไม่เคยคิดแบบนั้น”

“มันคือข้อตกลงระหว่างเราตั้งแต่แรก อย่าทำให้เสียบรรยากาศสิ”

ไทเกอร์ยิ้มกว้าง ไม่ได้รู้สึกผิดต่อสิ่งที่พูดแต่อย่างใด เขาไม่เคยมีหัวใจให้ใคร สิ่งที่มาองหาตอนนี้คือแม่พันธุ์ที่ดี ใช่ เขากำลังตามหาแค่นั้น พยัคฆ์ร้ายร้ายยำเตือนตัวเอง เพราะตอนนี้หัวใจของเขามันกำลังโลภมาก

นางแบบสาวซบหน้ากับปากกว้าง โอบกอดรอบกายแกร่ง ไม่อยาก

เสียเขาให้ใคร อยากให้ว่าร้ายตนนี้มองตนคนเดียว ตลอดเวลาที่ผ่านมา อาแมนด้ามั่นใจเสมอ ตั้งแต่วันแรกที่รู้จักอีกฝ่ายจนมาถึงตอนนี้ เธอคือ ผู้หญิงที่ออกงานกับเขานานที่สุด สบายคำพูดของพวกนักรบที่บอกว่า ไทเกอร์เป็นเสือผู้หญิง คบหาใครไม่เคยเกินสองเดือน เพราะเป็นคน เบื่อง่ายหน่ายเร็ว

“ก็นั่นแหละนี่คะ”

“ความหวงมันจะทำให้ความสัมพันธ์ของเราสั้นลง” รอยยิ้มร้ายกาจ ปรากฏบนมุมปาก เป็นรอยยิ้มที่สาว ๆ ทุกคนต้องยอมสยบ และแน่นอน มันเป็นรอยยิ้มที่สาว ๆ หลายคนเจ็บปวด เมื่อรู้ว่าระยะเวลาที่มีร่วมกัน กำลังเดินทางมาถึงจุดสิ้นสุดของความสัมพันธ์

“คุณพูดจาเย็นชาเหลือเกิน”

“สิ่งที่คุณได้จากผมมันมากมายนัก อย่าโลภสิ”

“ผู้หญิงทุกคนโลภมากเสมอค่ะ ไทเกอร์”

“เราตกลงกันแล้ว ผมยังคงเป็นผม เป็นเพื่อน และเรามีความสุข ร่วมกัน แลกเปลี่ยนด้วยสิ่งที่คุณต้องการ เราสองคนมีความสุขเท่าเทียม กัน” มือหนวดดวงแขนโอบกอดไหล่เนียนไว้หลวม ๆ

ความสุขบนเตียงอย่างถึงใจแลกกับเงินจำนวนมาก เขาใช้เงินซื้อ ความสุขตลอดชีวิตวัยหนุ่ม ผู้หญิงมากหน้าหลายตาแหวะเวียนขึ้นเตียง เสพสมอย่างเร้าร้อน เวลาทำงานเขาก็ทุ่มเทจริงจังอย่างบ้าคลั่ง รวมถึง งานพิเศษที่ทำให้เขาต้องหายไปคราวละนาน ๆ ไทเกอร์ไม่ได้เอาเปรียบใคร แต่ถ้าต้องการหัวใจจากคนอย่างเขาแล้วละก็ เขาไม่มีให้ใครทั้งนั้น

“ฉันไม่อยากเห็นคุณกับคนอื่น”

“ผมก็ไม่คิดจะเลิกคบหาคุณนี่นา”

“ร่างกายของคุณควรเป็นของฉันนะคะ หรือความสุขที่มีร่วมกัน คุณเบื่อแล้ว”

“ถามอะไรแบบนี้” ความจริงเขาเบื่อความสุขฉาบฉวยมานาน

ครอบครัวก็อยากให้หาใครสักคนมาเป็นคู่ชีวิต ทว่ามันยากเหลือเกิน หากตอนนี้ไทเกอร์ไม่แน่ใจว่าสตรีร่วมบ้านเธอจะมาไม่ไหน เขาไม่อยากมอบใจให้โดยไม่รู้ว่่าหล่อนมาดีหรือร้าย หล่อนมีบางอย่างน่าสงสัย

“ตอบมาสิคะ”

“ออกไปกินข้าวกันดีไหม ไกล่เที่ยงแล้ว”

“คุณไม่ยอมตอบคำถาม”

“มันตอบยาก และผมไม่อยากให้คุณเสียความรู้สึก” เพราะถ้าสะប់กับใคร ไทเกอร์จะไม่ย้อนกลับมาอีก อาแมนดำเป็นคนดี หล่อนเอาใจเก่ง แต่หล่อนก็เป็นได้เพียงแค่นั้น

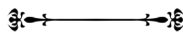
“ตอนนี้ก็เจ็บแล้วละคะ”

“เพื่อนคบกันได้นาน”

“แต่เราเป็นเกินกว่าเพื่อน”

“เป็นคุณเองที่ยอมตกลงรับข้อเสนอของผม ไม่พูดเรื่องนี้ ไปกินข้าวกัน”

สาวเจ้าจำต้องลุกเดินควงแขนอีกฝ่าย ปั่นหน้ายิ้มแย้มมีความสุข ทั้งที่ในใจคุกรุ่นด้วยแรงริษยา อยากรู้แทบขาดใจว่าผู้หญิงที่เขาจะควงออกงานในค่ำคืนนี้เป็นใคร

ภิทราวดีมองชุดไน้ไม้แขวนผ้าชุดที่พนักงานนำมาส่ง เธอบอกว่าต้องการเพียงชุดเดียว แต่พนักงานยืนยันว่าคุณไทเกอร์สั่งให้นำมาทั้งห้าชุด พร้อมเครื่องประดับ กระเป๋า และรองเท้าเข้าชุด หุหุหามีระดับ พรราวระยับจากห้องเสื้อแบรนด์ดังของยุโรป

รวมมูลค่าตีเป็นเงินแล้วรายได้ทั้งปีของเธอยังไม่เท่า หญิงสาวไม่เข้าใจว่่ากับแค่ลูกจ้างคนหนึ่ง เขาไม่จำเป็นต้องทุ่มเทขนาดนี้ ไปในฐานะเลขาฯ ไม่ใช่คนรักหรือคู่ควง ประวัติของเขาก็ชัดเจนว่่าคู่ควงทุกคนต้องเป็นนางแบบระดับแนวหน้าทั้งนั้น ในขณะที่เธอคือผู้หญิงโณนม

ก๊อ ก๊อ

“ป่าเองจ๊ะ”

“เข้ามาลึคะ ไปได้ลึอกประตู” ภัทราวดีตะโกนบอก ชั่วครู่ประตูห้องนอนก็ถูกผลักเข้ามา สตรีสูงวัยมองด้วยรอยยิ้ม สลับมองชุดราตรีสวยงามบนไม้แขวนทั้งห้าชุดในราว

“ยังไม่แต่งตัวหรือคะ”

“เลือกไม่ถูกค่ะ สวยๆ ทั้งนั้น แล้วยัง...แพงมากด้วยนะคะ” น้ำเสียงลำบากใจ หันมาส่งยิ้มแห้งๆ ให้แม่บ้านชีว

“สวยและเหมาะกับคุณผักกาดมากนะคะ”

“แต่หนูก็เป็นแค่คนงานของคุณไทเกอร์ ใครจะคิดอย่างไรที่คืนนี้ได้ออกงานกับเจ้านาย”

“รู้ไหมคะ คุณไทเกอร์ไม่เคยพาผู้หญิงคนไหนเข้ามาในบ้านเลย ส่วนใหญ่ถ้าไปเที่ยวสังสรรค์ก็จะไปจบที่เพนต์เฮาส์ คุณผักกาดเป็นคนแรก” ผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก แต่ตนพอมองออกว่าสายตาของเจ้านายที่มองสาวน้อยคนนี้เป็นประกายไปจากทุกครั้ง การได้รับอนุญาตให้พักชั้นบนน่าจะเป็นคำตอบให้ทุกคนในบ้านทราบดีโดยไม่ต้องอธิบาย

“หนูไม่ได้ยินดีเลยนะคะ”

“ทำใจให้สบาย ถึงคุณไทเกอร์จะมีฉายาเป็นเสือผู้หญิง ทว่าตั้งแต่ที่ป่ารู้จัก เขาเป็นคนมีความรับผิดชอบเสมอ” แม่บ้านชีวจับมือสองข้างของหญิงสาวมาบีบให้กำลังใจ

ภัทราวดีอยากยินดีปรีดาหากว่าทุกอย่างเกิดขึ้นเพราะพรหมลิขิต ไม่ใช่จากแผนการอันแยบยลที่มีคนตั้งใจวางหมากบนกระดานให้เธอเดิน

“มาค่ะแต่งตัวดีกว่า ป่าช่วย”

“ขอบคุณนะคะ”

ภัทราวดีต้องปิดความคิดกังวลหลายเรื่องออกจากสมอง คำว่าชุดราตรีสีทองระยิบระยับเข้าไปในห้องแต่งตัว สวมเรียบร้อยแล้วก็เดิน

ออกมา ป้าชีว์ถึงกับตะลึงมองด้วยสายตาชื่นชม ชูดที่ว่าสวยแล้ว พอมา
อยู่บนร่างอรชรก็ยิ่งสวยมากขึ้น ผิวขาวผ่องขับชูดให้งดงามจับตา ขนาด
ว่ายังไม่ได้แต่งหน้าทำผมเจ้าหล่อนยังดูงดงาม ไม่แปลกใจเลยว่าหญิงสาว
ผู้นี้จะทำให้เจ้านายตกหลุมรัก

“นั่งลงค่ะ ป้าทำผมให้”

“ป้าชีว์ทำได้ใช่ไหมคะ”

“อาจไม่เก่งมาก แต่รับรองคืนนี้คุณผักกาดจะโดดเด่นไม่แพ้ใคร”

ใช้เวลาเพียงยี่สิบกว่านาที ภัทราวดีก็งดงามราวกับเจ้าหญิง ในส่วน
ของใบหน้านั้น ป้าชีว์ก็แต่งแต้มให้สวยไม่แพ้ใคร ทรงผมรวบเกล้าไว้
แบบรุ่มร่าย ดูสวยใสสมวัย ชูดราตรีเปลือยไหลหนึ่งข้างมองแล้วไม่เบื่อ
ขนาดหญิงสาวยังตะลึงมองตัวเองในกระจก

“เรียบร้อยแล้วเห็นไหมคะ”

“ป้าชีว์เก่งมาก ไม่บอกไม่รู้เลยนะคะว่าเป็นแม่บ้าน”

“เมื่อก่อนป้าเคยอยู่กับเจ้านายอีกคน สมัยสาวๆ นะ เจ้านาย
แต่งตัวเก่ง เลยเป็นลูกมือคอยช่วยเหลือ จำๆ มา”

“ขนาดแค่ว่าจะคะ เปิดร้านเสริมสวยได้เลย รับรองลูกค้าแน่นร้าน
แน่ๆ” หญิงสาวไม่ได้ประจบเอาใจ แต่พูดตามที่คิดจริงๆ ป้าชีว์ใช้
เครื่องสำอางเข้ากับโทนใบหน้าของเธอและเข้ากับชูด อา...ใครจะคิดว่า
เด็กผู้หญิงธรรมดาๆ จะมีโอกาสสวมชุดหรรษาแพงแบบนี้

“คุณไทเกอร์เข้าใจเลือกชุดนะคะเนี่ย”

“เขาเลือกให้เธอคะ”

“คุณไทเกอร์คลุกคลีกับมาดาม กับน้องสาว แถมยังเอ่อ...รู้จัก
ผู้หญิงมากมาย เป็นคนช่างสังเกตค่ะ สายตาไม่พลาด” คนขมขี้มก้วง

แต่คนฟังกลับรู้สึกแปลกๆ ในอก แกรู้จักกันไม่กี่วัน และเธอ
กับเขาเดินคนละเส้นทาง แต่ทำไมต้องรู้สึกเขาโหวงเพียงรับรู้ว่าจะข้างกาย
ผู้ชายที่ชื่อ ไทเกอร์ ลาสซิโอ การ์เซีย เต็มไปด้วยสตรีคนดังระดับโลก

อดก้มมองตัวเองไม่ได้ ไม่มีอะไรเทียบผู้หญิงของเขาได้เลย

“รถยนต์คงมาแล้ว ลงไปด้านล่างนะคะ” หญิงสาวพยักหน้าลงไปข้างล่าง รถโรลลอร์ยี่ห้อคันหรูมาจอดเทียบ โดยมีการ์ดของไทเกอร์เป็นคนขับมารับ หญิงสาวก้าวขึ้นไปนั่งบนรถยนต์

ใ

๓ ←—————→ ๕

ใช้เวลาเพียงสามสิบนาทีก็มาจอดเทียบยังอาคารที่ใช้จัดงานเป็นภัตตาคารหรูหราขนาดใหญ่ มีเวรยามเฝ้าแน่นหนา รถยนต์ที่จอดเทียบแต่ละคันนั้นล้วนเป็นรถหรูยี่ห้อดัง สตรีหลายคนที่กำลังลงมาจากรถยนต์แต่งตัวหรูหราฟูฟ่า เครื่องเพชรเม็ดโตระยิบระยับทำแสงไฟประชันโคมกันละลานตาไปหมด

“เชิญคุณฝากกาด้านในครับ”

“เอ่อ เจ้าหน้าที่ของคุณอยู่ข้างในหรือ”

“ครับ” การ์ดตอบรับสั้นๆ เดินนำหญิงสาวเข้าไปด้านใน ไทเกอร์กำลังยืนคุยกับรัฐมนตรีอยู่ เขาเหลือบตามาเห็นพอดี จึงขอตัวเดินมาหาหญิงสาว แนนอนว่าความสวยของเธอทำเอาชายหนุ่มตะลึงไปหลายนาที ลูกเปิดซีเทรพอจับแต่งตัวก็สวยไม่น้อยไปกว่าสตรีคนไหนในงานทีเดียว ทุกสายตาทุงเป้าจับจ้องเมื่อไทเกอร์เดินมาหา เขายิ้มพอใจและยื่นแขนให้เจ้าหล่อนควง

“คนมองกันใหญ่แล้วนะคะ”

“ฉันเป็นคนดังนี่นา บอกแล้วให้เตรียมใจ”

“นักธุรกิจเยอะมากจริงๆ นะคะ”

“ทุกคนถูกเชิญมางานนี้ รัฐบาลจัดขึ้นถือเป็นโอกาสสำหรับนักธุรกิจทุกคน” ชายหนุ่มหันมาตอบ พาหญิงสาวไปแนะนำให้ทุกคนในที่นี้รู้จัก

เหมือนอยู่ในโลกใบใหม่ที่ไม่เคยรู้จัก ภัทราวดีถูกพาไปทำความรู้จักกับคนนั้นคนนั้นก็มากหน้าหลายตา ซึ่งล้วนแต่เป็นคนดังระดับโลก เป็นนักธุรกิจใหญ่อันดับต้นๆ ของฮ่องกงและทางฝั่งยุโรป ตลอดจน

อเมริกา แม่กระทิง...

ไทเกอร์ยิ้มแย้มให้ทุกคน ก่อนพาหญิงสาวปลีกตัวออกมาอีกด้าน ซึ่งเป็นมุมสงบ มีหลายคู่หลายคนยืนพูดคุย ระหว่างรอประธานของงานเดินทางมาถึง แต่จังหวะที่จะก้าวไปยังระเบียบอีกด้านซึ่งติดกับทะเลอ่าววิกตอเรีย ร้างสูงของบรูซฮองกงก็เดินมาขวาง มือสองข้างล้วงกระเป๋า

“ไ้ไม่ได้เจอกันนานเลยไทเกอร์”

“ก็ไม่นานเท่าไรนะจางหัว เพราะล่าสุดก็เมื่อต้นเดือนก่อน”
พยัคฆ์ร้ายยิ้มยิวนส่งให้อีกฝ่ายไม่แพ้กัน ดวงตาสองคู่สบกันนิ่งหยิ่งเชิง

สองคนนี่กำลังแข่งขันกันและเป็นไม้เบื่อไม้เมา ตั้งแต่โครงการที่มาก้าแห่งที่สองที่บริษัทของไทเกอร์ยื่นเรื่องผ่าน เพื่อเข้าบริหารจัดการที่ดินแห่งใหม่เป็นกาลีโนครบวงจร พอตอนนี้รัฐบาลฮองกงต้องการเปิดโครงการเพื่อจัดการที่ดินบริเวณใกล้กับเซ็นทรัล เพื่อต้องการบริหารที่ดินตรงนั้นให้เป็นแหล่งการค้า ทั้งคู่ขบเคี้ยวยื่นข้อเสนอให้กับทางรัฐบาล เพราะถ้าใครได้เป็นผู้บริหารจัดการก็เท่ากับว่ามีอำนาจคุมแบบเบ็ดเสร็จอยู่ในมือ จางหัว ในฐานะเจ้าบ้าน เขาจะไม่ยอมเสียที่ตรงนั้นไปให้กับต่างชาติ ที่ตอนนั้นมันเริ่มมีอิทธิพลมากขึ้นเรื่อยๆ

“แน่นอน เราจะเจอกันปลายเดือนนี้”

“อย่าเล่นนอกเกมก็แล้วกัน”

“ของแบบนี้มันอยู่ที่ไหวพริบ” จางหัวตอบ พลังปรายตามายังสตรีร่างเล็กขำกายของไทเกอร์ ชายหนุ่มมองตามสายตาดวงยิ้มเล็กน้อย

“คู่ควงใหม่สินะ”

“เธอเป็นเลขานุการของฉัน ฝีมือทำงานใช้ได้” ไทเกอร์ไม่ได้โอ้อวดอย่างน้อยฝีมือทำอาหารก็ทำให้เขาชื่นชมในตัวภรรยาดี

“นายนี่มันคัวไม่เลือกจริงๆ นายจะเป็นสมภารกินแก้วดลินะ”

“มันเป็นเรื่องส่วนตัว”

จางหัวหันมาสบตากับภัทราวดี ยิ้มมุมปากแล้วหันไปมองหน้าไทเกอร์ จากสายตาก็เห็นตอนนี้ทุกอย่างกำลังดำเนินไปตามแผนอย่างแยบยล ผู้หญิงยังคงเป็นจุดอ่อนของผู้ชายเสมอ

“แล้วคนแก่ล่ะ เอาไปไว้ไหน ฉันเห็นอาแมนด้ามางานนี้”

“มันเป็นสิทธิส่วนบุคคล อาแมนด้าเป็นนางแบบ ไม่มาคงแปลก”

เพราะเจ้าหล่อนเป็นนางแบบดัง และมีอีเวนต์นอกสถานที่ รวมถึงการมาทำงานที่ฮ่องกง เพราะเจ้าหล่อนเป็นลูกครึ่งฮ่องกง จึงเป็นแบรนด์แอมบาสเดอร์สินค้าหลายตัว

“ระวังตัวเอาไว้”

“นายต่างหากที่ต้องระวังตัว จางหัว”

“ฉันไม่ได้บ้าผู้หญิง”

“แต่ผู้หญิงไม่ได้เป็นตัวแปรเสมอไป อุปสรรคของนายคือฉัน ฉะนั้นไปเตรียมตัวเองจะดีกว่ามาระรานคนอื่นแบบนี้” ไทเกอร์น้ำเสียงเหยียดเกรียม จูดยอยยิ้มร้ายกาจในแบบที่ชอบทำ มือหนึ่งล้วงกระเป๋ากางเกงมาดટેแบบเบดบอย ดูร้ายกาจในสายตาทุกคน

“แล้วแกจะได้อะไร”

“เรามาสู้กันแบบใสๆ ดีกว่าจางหัว เพราะถ้านายตุงตุง รับรอง...”

ไทเกอร์ไม่ตอบ แต่เลือกทิ้งปริศนาไว้แค่นั้น เขาจับแขนของภัทราวดีเดินแยกออกมาสู่ตึกด้านนอก เกรงหญิงสาวอาจรู้สึกเบื่อ เพราะขนาดเขาเองยังเบื่อ แต่มันคือหน้าที่ความรับผิดชอบ

“โทษทีนะผัก ที่ทำให้เธอต้องเจอเรื่องแบบนี้”

“คุณไทเกอร์ชอบเรียกฉันแบบนี้อยู่เรื่อยเลย”

“เรียกสั้นๆ ก็น่ารักดี ผักๆ” ไทเกอร์ล้อเลียน ยกมือเรียกบริกรที่ถือเครื่องดื่มเดินมาทางนี้ คิวบลูค็อกเทลส่งให้คนตัวเล็ก ส่วนตัวเองดื่มบรันดี

“คุณไทเกอร์หลบมาแบบนี้จะดีหรือคะ”

“ระหว่างรอท่านรัฐมนตรีเดินทางมาเป็นประธาน คงจะมาราว
ทุ่มครึ่ง”

“คนเยอะมากเลยนะคะ หลายร้อยทีเดียว”

“งานใหญ่โตก็แบบนี้”

“เหมือนคุณไทเกอร์ไม่ค่อยชอบ”

“ฉันไม่ชอบหรอก เบื่อ ฉันรักอิสระ แต่มันคือหน้าที่ พี่ลิโอให้ฉัน
ดูแลที่นี่ก็ต้องทำให้ดีที่สุด” แม้บางครั้งจะนอกกลุ่มนอกทางบ้างก็ตาม
เขาต่อประโยคนั้นในใจ ยิ้มกริ่มกับภารกิจเสี่ยงตายทุกครั้ง ตอนนั้นเงียบๆ
อยู่เพราะเขาตั้งใจไปยังต้นสังกัดว่าขอเพลงาน เพราะธุรกิจกำลังเดินหน้า

“คนเมื่อกี้นี้...ดูเหมือนเขาไม่ค่อยชอบคุณไทเกอร์เลยนะคะ”

“อ้อ ใจ้างหัว ไม้เบื่อไม้เมา ฉันตัดหน้าโครงการมันหลายครั้ง
มันคงไม่พอใจ มันเป็นเจ้าของ เคยยิ่งใหญ่ คงรับไม่ได้”

น้ำเสียงหย่นเหยียด มันเกลียดเขา เขาก็เกลียดมันเช่นกัน แต่
งานนี้ต้องพาดพิงวัดกันที่ความสามารถ เขาให้คนจับตาดูมันอยู่ และมัน
ก็คงให้คนจับตาดูตนเช่นกัน

“กลับเข้าด้านในกันไหม”

“เอ่อ ค่ะ” ภัทราวดีควงแขนชายหนุ่ม แต่ยังไม่ทันก้าวออกจาก
บริเวณนี้ก็ต้องชะงักฝีเท้าเมื่อนางแบบสาวคนดังแห่งวิกตอเรียซีเคร็ต
เดินมาขวาง ส่งยิ้มหยาดยิ้มให้ไทเกอร์ แต่ส่งสายตาไม่พอใจเด่นชัดให้
ภัทราวดีอย่างไม่เป็นมิตร ก่อนลวดดวงตามองมือเล็กที่ควงแขนที่ตนเคย
ได้ควง เท่านั้นความริษยาก็กิ่งแค้นอัดแน่นเต็มอก

“อแม่่น้า คุณมาด้วยหรือ”

“แน่นอนสิคะ งานแบบนี้ฉันต้องมาอยู่แล้ว นางแบบมากันหลายคน
เพราะมีแฟนโชว์”

เจ้าหล่อนหันมาตอบ เดินเข้ามาแทรกตรงกลาง กระแทกลำตัว
จนภัทราวดีเซไปด้านหลัง ไทเกอร์ส่งสายตาดูๆ ให้นางแบบสาวด้วยความ

ไม่พอใจ เดินมาจับคนตัวเล็กด้วยความหวังใจ

“โทษที พอดีฉันไม่เห็น”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“ถ้าไม่ได้ตั้งใจก็ไม่เป็นไร แต่คุณต้องให้เกียรติภัทราวดีด้วย เธอเป็นเลขาฯ อีกคนของผม”

“ทำงานตำแหน่งเดียวกับเว่ยหรือคะ ฮี หวังว่าคงจะไม่ทำเกินหน้าที่เลขาฯ” เจ้าหล่อนเน้นเสียงหนักไม่เกรงกลัว มองมาแทบจะกินเลือดกินเนื้อ

ภัทราวดีรู้สึกหนักอึ้งในใจ อยากให้ทุกอย่างจบลง ไม่อยากเผชิญหน้ากับเหตุการณ์แบบนี้ เธอไม่อยากเป็นจุดเด่นให้ใครสนใจ นางแบบสาวอารมณ์ร้อนไม่เบา หล่อนเคยเป็นคู่คองของเขามาก่อน คงรับไม่ได้เมื่อเจอผู้หญิงที่ตัวเองเคยครอบครองกำลังจะสลัดทิ้ง

“อาแมนด้า ผมไม่ชอบคำพูดของคุณเลย”

“คุณรู้ว่าเราคบหากันอยู่ แต่วันนี้คุณหันหน้าพาผู้หญิงโน่นคนที่ไหนไม่รู้มาออกงาน ถึงเป็นแค่ตำแหน่งเลขาฯ ก็เถอะค่ะ” จงใจเสียดสีผู้หญิงเอเชียร่างเล็กที่มีความสูงต่ำกว่าตน จะดูดีนิดหน่อยก็ตรงเสื้อผ้าอาภรณ์ทำให้โดดเด่นและคงมากับคนดัง ลำพังแค่เลขาฯ กระจอกอีกหน่อยก็คงตกอันดับ มุมปากที่เคลือบลิปสติกสีแดงหยักลงอย่างหยาบเหยียด

“ถึงดีฉันจะเป็นผู้หญิงโน่น แต่ดีฉันก็รู้ว่าควรวางตัวอย่างไรให้เหมาะสม ไม่เหมือนบางคนที่ว่าจรรยาจรรณคนอื่นไปทั่ว”

เป็นการตอบโต้ครั้งแรกของภัทราวดี เธอไม่ใช่สาวหวาน ไม่ใช่คนอ่อนแอ ถ้าก้าวล้ำเส้นมาก็ขอปกป้องตัวเอง

คำพูดของเธอทำเอาไทเกอร์ถึงกับทึ่ง ด้านนางแบบสาวไม่ต้องพูดถึงแม้ปากเป็นเส้นตรงกำมือแน่น ไม่คิดว่าหน้าจืดๆ เป็นหน้าเต้าหู้แบบนี้จะปากคอเราะราย มันคงคิดว่ามีไทเกอร์อยู่ด้วยจึงกล้าสามท้าวกับเธอ

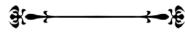

“ท่านประธานมาแล้วครับคุณไทเกอร์”

“เข้าข้างในกันเถอะพักกาด คุณไปด้วยกันไหมอาแมนต้า”

“ค่ะ” นางแบบสาวเก็บความโมโหไว้ในอก บอกเลยว่าเธอไม่ยอมเสียหน้า เธอจะต้องเอาคืนหนึ่งหน้าจืดฝีปากกล้านี้แน่นอน

เสียงปรบมือดังกึกก้องทั่วห้องโถงใหญ่ ไต่รับประทานอาหารเต็มไปด้วยแขกกิตติมศักดิ์ เป็นงานเลี้ยงจัดขึ้นทุกปี เพื่อเป็นการสานสัมพันธ์ไมตรีระหว่างคณะรัฐบาลกับนักธุรกิจจากทุกมุมโลกที่มาลงทุนที่เขตปกครองพิเศษฮ่องกง ทำให้ที่นี่ยิ่งใหญ่โดยไม่ต้องพึ่งพาประเทศแม่

“ฉันขอตัวสักครู่นะคะ”

“ไปไหนหรือ”

“เรื่องส่วนตัวค่ะ” หญิงสาวกระซิบบอกเบาๆ ว่าขอตัวไปห้องน้ำไทเกอร์จึงพยักหน้า หันไปส่งสายตาให้การ์ดของตัวเองตามหญิงสาวไปด้วยเพื่อระวังความปลอดภัย การที่เขาพาเธอออกงานด้วยในฐานะเลขาฯ หมายความว่าเธอคือคนของเขา อาจเป็นที่จับตาของมือที่สามหรือพวกไม่หวังดี

“รออยู่ตรงนี้ละ”

“ครับคุณพักกาด”

หญิงสาวเดินเลี้ยวเข้าไปทางฝั่งห้องน้ำหญิง เข้าไปจัดการธุระส่วนตัวเพียงชั่วครู่ก็เดินออกมา ความจริงภัทราวดีไม่ได้ต้องการออกมาเข้าห้องน้ำแต่อย่างใด หากหญิงสาวออกมาพบใครคนหนึ่ง

“คุณหนู ทางนี้” เสียงหนึ่งดังขึ้นด้านหลัง เธอหันมองอย่างระมัดระวังและรีบเดินแยกไปอีกทาง จนมาถึงบริเวณมุมอับด้านนอกตอนนี้ทุกคนอยู่ด้านในเพราะประธานกำลังกล่าวเปิดงาน และมีแฟนโชว์ที่คณะกรรยาารัฐมนตรีเป็นคนจัดขึ้น

“วันนี้สายนะ สบายจนเกือบจำไม่ได้”

“เวลามีไม่มากนักนะคะ พุดมาเลยคะ”

“ตอนนี้ทุกคนกำลังสนุกสนาน พอดีมีเวลาอยู่ เานี้ไป”

“อะไรคะ”

“เครื่องชอร์ตไฟฟ้า ติดตัวไว้ ถึงอย่างไรแกก็เป็นสายเลือดของตระกูลเรา อย่าพลาดพลังจนมีอะไรกับมัน ฉันไม่ต้องการให้เลือดของตระกูลไปเจือปนกับไอฝรั่งต่างชาติที่มันคิดจะสุขความยิ่งใหญ่ไว้”

น้ำเสียงหัวเราะหุ่มเคียดแค้น เพราะมันทำให้เขาพลาดไปหลายงาน

“แต่ว่า”

“เอาหนีไปด้วย ติดไว้ในห้องทำงานของมัน แล้วเรื่องแผนงาน รีบละเวลาเหลือไม่มากแล้ว”

“ทำแบบนี้เท่ากับว่าเราเล่นไม่ชนะคะ”

“วงการธุรกิจไม่มีใครสนหรอกว่าเราจะได้มาด้วยวิธีสกปรกหรือวิธีใสสะอาด รู้แต่ว่าโครงการครั้งนี้ฉันจะไม่พลาดเหมือนครั้งที่แล้ว แกต้องทำให้ได้ไม่อย่างนั้น...” คนพูดเลือกที่จะทิ้งท้ายไว้เท่านั้นก่อนเดินจากไป

“คุณหนูดูแลตัวเองดีๆ นะครับ”

“ถ้าถูกจับได้ฉันคงไม่รอด”

“ผมเชื่อมือคุณหนู เหมือนที่นายท่านเชื่อ นะครับ” สมุนมือขวาโค้งคำนับแล้วแยกไปอีกคนเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาทางนี้ ก่อนจะมีใครสงสัย

“คุณפקาดมาทำอะไรตรงนี้ครับ”

“มาสูดอากาศดีๆ ข้างในดีกัก ฉันไม่ค่อยชอบเท่าไร” แสร้งทำสีหน้ายิ้มแย้มสดชื่นกลมเกลื่อนการ์ดของไทเกอร์

“กลับเข้าข้างในดีกว่าครับ เดี่ยวคุณไทเกอร์เป็นห่วง”

“โอเคคะ”

